KOLEKSİYONCU
İNCİGÜL BAYTEN

ROMAN

KOLEKSİYONCU

İNCİGÜL BAYTEN

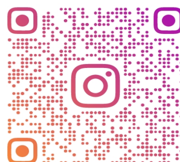
KOLEKSİYONCU

ROMAN

İncigül BAYTEN

KOLEKSİYONCU

Yazar
İncigül BAYTEN

Baskı Tarihi
Kasım 2022

ISBN
978-605-184-436-7

Yayınevi
SAGE Yayıncılık Reklam Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Baskı
BİZİM DİJİTAL MATBAACILIK SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
Serhat Mahallesi Uzayçağı Caddesi 1128.Sok. No:6 Ostim/
ANKARA Tel: 0 312 341 00 05
Matbaa Sertifika No: 41356
bilgi@bizimdijital.com
www.kitapbastir.com
www.bizimajans.com

Aut viam inveniam aut faciam.

"Ya bir yol bulacağız ya da bir yol yapacağız."

Hannibal Barca

Zengin söz varlığı, etkili anlatımı ile beklentilerimin çok üstünde bir yapıt.

İncigül'ün düşünce dünyasının biçimlenmesi ve olgun karakterinin oluşmasında emeği geçen herkes kendisiyle övünebilir. Zira, bu hayatta çok az insan bir başkasının hayatına bu kadar güzel dokunabilir.

Geleceğin sana çok ihtiyacı olacak İncigül BAYTEN.

Leyla İnal
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Satırlar arasında adeta beni sürükleyen bir gizem var gibiydi. Hatta zaman zaman Virginia Woolf estetiğini buldum. Bence kitaplara vurulan kilidin hayallere vurulamayacağının ispatı.

Sümeyra Genç
İngilizce Öğretmeni

Fantastik bir kurgu. Üslup farklı, akıcı ve merak uyandırıcı. "Komm zum Punkt." diyemiyorum, sürükleyip götürüyor.

Hilmi Bayten
İnformatik - Ingeniuer
EE Mühendisi

Bu kitabı okuduktan sonra "İki kulağımız ve bir ağzımız var; demek ki konuştuğumuzdan iki kat fazla dinlemeliyiz." diyen Epiktetos'a seslenmek istiyorum. İyi ki gözlerim ve zihnim var. Söylenmemiş olanı duymak ve an-lar içinde başka bir hayatı tatma fırsatım oldu.

Can Rona
Anadolu Üniversitesi
İletişim Fakültesi - Öğrenci

Gün - Dem

Gün - 0

Beddua...8

Gün - 1

Tanışma...9

Gün - 2

Anı Koleksiyonu...11

Gün - 3

İslam...16

Gün - 4

Fuar...20

Gün - 5

Püf Noktası...23

Gün - 6

Tanrı'ya Mektup ve Davet.......................................26

Gün - 8

İrade...51

Gün - 9

Hisler ve Anılar...55

Gün - 10

Ejderha..60

Gün - 11
Aşk..62
Gün - 12
Derin..65
Gün - 13
Yürüyüş..71
Gün - 20
Öğreti...75
Gün - 21
Ruh ve Madde...80
Gün - 22
İnziva Odası 82
Gün - 23
Zihin Sarayı 86
Gün - 24
Kadın..93
Gün - 25
Bilinmezlik...97
Gün - 30
Varlık...100
Yazarın Eleştirisi......................................115
Teşekkür...117

In girum imus nocte et consumimur igni

Gecenin içinde dönüyoruz, ateş bizi yutuyor.

Gün -0

Beddua

Efendi (?) Andaç Erendiz, kayıt ve seyir defterini kendisinden çalana veya ödünç alıp iade etmeyen fasıklara lanet eder. Defterinin içeriğini kopyalayan, Andaç'tan izinsiz okuyana, kâr amacı gütmek suretiyle satana kurbağalar küssün! Akıbetleri cehennem olsun. Zebaniler ateşlerinde kavrulan bu çıtırları ham yapıversin. Ve arasınlar, arasınlar ebedîce. Bulamasınlar çıkış yolunu..

Gün -1

Tanışma

Bu defteri anı koleksiyonum için satın aldım. Uğruna para harcadığım, aidiyeti bende olan bir nesne var olsun istiyorum. Ve bir defter anılar için iyi bir mezardır. Ben bir mezarcıyım. Onları korumak, benim sorumluluğum. Nitekim bir kaçını dürtsem, yerlerini değiştirsem veya çalsam kimsenin ruhu bile duymaz. Çünkü burası mezarlık. Burada cesetler var. Cesetlerin ruhu olmaz.

Ben Andaç Erendiz, asla bir efendi olmadım. Fakat olsaydım, yani illa ki varsayacaksak; en huysuzu lakin en cömerti olurdum. Dürüst de olurdum ayrıca. Bu niteliği aciziyet ile ilişkilendirenlerin aksine en yüce ilkem olurdu dürüstlük.

Ben efendi değilim. Demek oluyor ki; dürüst, cömert ve huysuz olmama hiç lüzum yok. Zannediyorum ki zihninizde bir öngörü oluşturmaya yeterliydi sözlerim. Eğer benim

sözlerimin ve davranışlarımın dışında bir yargı çizgisine sahipseniz, önyargınız ile birlikte def olun. Hatta defnolun. Tabii herkes yalnızca kendini anlayabilir. Dahası bir başka kişiliği kendince anlayabilir. Ama ön yargı?! Biliyor musun, tüm yargılayıcı iç geçirişlerin, eylemlerin ve edilmiş lafların cehenneme kadar yolu var.

Gün-2

Anı Koleksiyonu

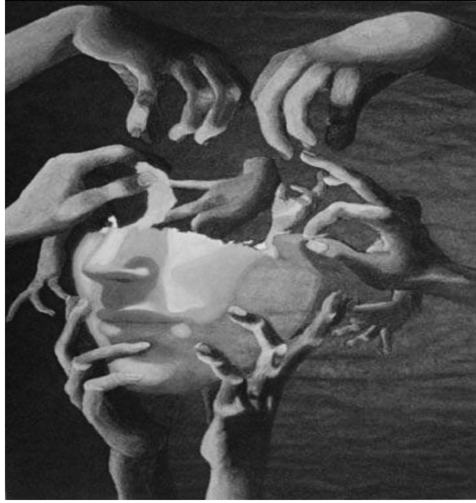
Bugün hava olabildiğince parlak ve hatta yumuşak. Kelebeklerin zikzak çizercesine süzülmesi; insanların bir ileri bir geri yaşamalarına, yerlerinde saymalarına rağmen yorgun düşmeleri için ideal bir gün. Her zamanki gibi gözlerimi açık tutuyorum. Bu beni yoran bir durum değil. Bu benim bir parçam. Değer verdiğim bir tarafım. Dikkat çekmeyen durumlara ilgi duyar ve incelemede bulunurum. Bilirim ki en özel olanlar oradadır. Tıpkı benimle arkadaş olmaya çalışan zevk sahibi insanların silik bir tipim olmasına rağmen muhabbet duyma çabasını sürdürmeleri gibi bir bilinçtir benimkisi. :) Dilerseniz anı koleksiyonumda bir seyahate çıkabiliriz. Ancak onların değiştirilmemiş olduğunu söyleyemem. Onların kime ait olduğunu, geçmişten kalma mi, gelecekte mi yaşanacak olduğunu açıklayamam. Düzensiz bir adamım.

Ayrıca konuşmaktan da pek haz etmem, bakmayın şu sıralar kendimi ifade etme telaşına düştüğüme.. Sıkıcı açıklamalar ve gergin münazaralardansa yaşamayı tercih ederim. Zira acınası olan elinden bir şey gelmemesi değil, değiştiremeyeceğin şeyleri kendi içinde tekrarlayıp yaşamayı unutmaktır. Anılardan oluşma bir koleksiyonum var. Ve her şey bittiğinde anımsamak istediğim sonuna kadar yaşadığım olsun istiyorum.

Gezintimiz için sayfaları çeviriyorum. Sayfaların birbirini takip edişi insanın içini hoş eden bir hışırtıya yol açıyor. Bu hışırtı beraberinde odunsu ve tozlu bir koku getiriyor. Belki büyükanne evinde kalınan yaz gecelerini anımsatabilir cinsten... Odunsu, ahşabımsı hâli kast ediyorum. Yaşı geçkin ama yaşama arzusu asla geçmeyecek bir hanımın evinde toz olmaz. Toz eskilikte, eskimişlikte olur. Yaşam arzusu ise asla eskimez.

Kitaplar eskir, düşünceler eskimez. Takvimler eskir, zaman eskimez. İnsanlar eskir, anılar eskimez. İşte orada! Dostumun canına kıydığı gün..

Bir anıyı eskitme kabiliyetine sahip olsaydım o anı tam da bu olurdu. Her sabah doğan güneş o sabah benim için doğmadı.

Gülümseyince kısılan kömür gözlerim yaşla doğdu. Ağlamadım, duyacak bir dostum yoktu. Tüm renkler soluklaştı ve griliği derinlerime kadar hissettim. Huzur bulacak mıydı, bunu düşünmeli miydim.. Hayır. Benim kabiliyetim anıları değiştirmek, dönüştürmek ve biriktirmek. İşte şurada! Dostumun geleceğine dair umutlarını yitirdiği, her şeyden nefret ettiği, isyan ve inkar edip inancını yitirdiği gün.. Havada toprak kokusu var. Çünkü dostumun bulutları ağlamış ve ağlamış. Yaşları tükenmiş ve bitmiş. Dostum da gelip geçen

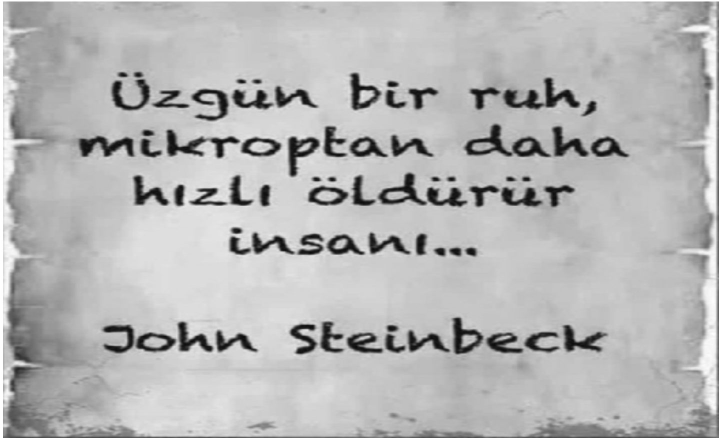
yılların, zamanın durmasını; benim her daim coşkuyla kutladığım yaş günlerinin ona yeni bir yaş yaşatmamasını diliyor.

Dostum artık dostum değil.

Nasıl buldunuz hünerimi? Etkileyici, değil mi? Bu sözler etkileyici bir beden dili ile her bir insanı etkisi altına alabilir. Bu koleksiyonumun en dramatik kısımlarındandı. Neredeyse ağlayacağım (!) Bu iyi olurdu, göz yaşı şişem henüz tam dolu değil. Göz yaşlarının en büyüleyici yönünü söyleyeceğim. Onlar uç uca dizilip ip oluverirler. Kimi bu gözyaşından ip ile ip atlar. Bilirsin bir çocuk oyunu, hop hop hop.. İpin iki ucu da elindedir, çevrilir ve çevrilir. Hiç bir ilerleme olmaz ve döngü devam eder. Bu, insanın kendi acısıyla dalga geçmesidir işte. Üzüntü damlaları birbiri ardına sıralanır. Ama insan eğlendiğini ve belki aştığını zanneder. Oysa dizili göz yaşlarının üzerinden atlayarak yaptığı şey onu yoracaktır. Hatta damlaya damlaya göl olacaktır...

Gezintimizin ilk olağan anısında dostum kendini asmıştı. Ben bunu değiştirmek için ona

daha yumuşak bir ip teklif ettim.. Hamuru dram dolu göz yaşları ile yoğrulan bir iple ölmesini istedim. İkimizin göz yaşları. Dostkenki anılarımız.. Ve ben en derin hislerime iki mezar kazdım. Mezarcı kimliğim bunu gerektirdi. Gülümsedim ona; bu sefer suskunluk sırası senindir, dedim. Kulağa hoş gelen sonlar yazmakta acemi olan Andaç kimliğimle söyledim bunu. Evet bunu ben söyleyebilirdim sadece. Çünkü ölüler konuşamaz.

Gün-3

İslam

Ben başlangıçtan beri varım. Ev diye isimlendirdiğim oluşum, zaman ve mekan kavramlarının çok ötesinde. Haylaz karakterim gereği çevredekilerin etik anlayışına uymayan retro koleksiyon parçalarına da sahibim. Endülüs Kütüphanesindeki katliam yangının- dan evvel oradan çaldığım bir kaç düş-ünce var. Bu düşünce belki sahifelere yazılıydı, belki yalnızca bir düştü. Belki bir Emevi düşünürünün fikirleriydi; belki de gelecek insanlar için, insanlık ve gelecek için gökten düşmüştü. Ya da küçük bir insanın büyük **düş**-ünceleriydi. Hatta “Ben olsam-“cıların eyleme geçmiş hâliydi. Şöyle diyor:

“Müslüman kesimindeki kasvetli hâl onların kibrinden ve “nasıl olsa biz doğruyuz” olarak cümleye dökülebilecek rehavetlerinden kaynaklanmaktadır. İslam’ın yeni bir din olarak filizleneceği vakitlerde kurdukları mide bulandırıcı

düzenin kaymağını yiyenlerin yanı sıra düşünenler ve bilgiyi elde etmişler de vardı. Toplaşıp ortak kurallar belirleyebilirlerdi. Kasten birileri için değil de vatan ve vatandaş için uygun uğraşta bulunabilirlerdi. Fakat o birileri bunu engelleyecek ve olası hukuk girişimlerinin önünü kapatacak, ibretlik bir son hediye ederdi.. Tabii, yaratıcının hediyesi daha önce gelmeseydi. Süreçsel gelişmeler gösteren bir kurallar bütünü. Bir veya bir takım yaratılmışın uydurabileceğinden çok daha kapsamlı, yalnızca bir

millete değil tüm dünya vatandaşlarına hitap eden bir anayasa. Yaratan'ın yarattıklarına söylediklerinin son noktasını koyduğu bir kutsal kitap. Ne oldu da Müslümanlar kitaplarını ve vatanlarını okumayı bıraktı?! Çocuklarına

abdestsizce dokunma kitaba dedi ve çocuk kitaptan, kitabı yaratan- dan korktu. Sevmemiz, tapınmamız gerekenden uzaklaştık. Saygı ve hürmet duymak yerine korkar olduk. Yaşama amacımızı unuttuk ve belirli şeyleri öğrenip kenara çekildik. Özümsemek için meali üzerinde düşünmek ve basit yaşamlarımıza değer kazandırmak yerine birkaç sözü ezberleyip tekrar eder olduk. Cenneti, yaratan'ın önünde fiziksel olarak eğilmekte bildik. Dinin direğini bilinçsizce inşaa ettik kalbimize. Din hepimiz için demedik, din en çok benim; bana ters düşene dinsiz derim ile yaşadık. Dini yaz kurslarında ezberleme, sene içinde kullanılmadığından unutulası olan bir kavram belledik. Öteki olası dindaşlarımızın mevcut dinlerine küfürler ettik. Medeniyet dininin dindarları okumadığından, İslam'ın cahiliyet ve fakirlikle özdeşleştirilmesine neden olduk. Ailemizden öyle öğrendik diye Müslüman olduk. " Müslüman" toplumumuz ve ülkemiz bizi dışlamasın diye Müslüman kaldık. En kötüsü biz müslümanlar, dinimizi dünyevî unsurlar uğruna sattık!"

Eeh, nasıl buldunuz? Benim özenle muhafaza ettiğim, bir kaç güne bir bakımını yaptığım özel düş-üncelerin başlangıç kısmıydı. İyi ki çalmışım tüm bunları! Yoksa bu düşüncenin sahibinin göreceği zındık muamelesini hayal etsenize! İnsanın "biz" demesi, sorumluluğun kendi dahil herkeste bulunduğu bilincine sahip olması ne tehlikeli bir durum. İnsancıklar ne de kabalaşır! Belki hadlerini aşıp bu insanı 5 vakit ziyaret edip, içinde öğrenilmiş refleksli ibadetlerde bulundukları, Allah'ın evinden kovarlardı. Yaparlardı bunu, en azından yargılarıyla. Önderleri Kukla-i İmam Hazretleri ilan ederdi, "En Müslüman biziz!" Her bir şeye engel oldum.

İnsan huzurla yaşasın. İnsancıklar ise cehaletlerinin verdiği mutluluk ile!

Gün-4

Fuar

Tarihinden emin değilim. Bir bahar günü işte. Fuarın açılış günü. Benim orada bulunduğum vakitte arzularının nesnelerine kavuşmaya hevesli, kitaplara aç insanlar girişte dizilmemişlerdi. Evet, geri dönüp cümlenin yüklemini doğru okuyup okumadığınızı teyit edin. Dizilmemişlerdi! O tür adamlar yalnızca benim zihnimde olur.

Ve ben bir kaçıyla tanıştım. Yazmam için yalvarıyorlar. Onları bu yüzden anlatıyorum size. Hem her daim onlarla yazmalıymışım. Yazmalıymışım ki ölürsem, ölmüş

olmamalıymışım. Anılar gibi. Onu boş verin de fuar alanındaki aylaklara göz atın. Çelişkiler, yalanlar, oyunlar, kaybedenler.. Her birinin hikayesini anlatsam 1001 Gece Romanı şeklinde yeni versiyon bir kitap yazmış yazmış olurdum. Benim niyetim o değil. Şuna bakın, söyledikleri ve söyleyemedikleri. Yalnızca bazılarını çalıp koleksiyonuma eklemek için buradayım. Şuna ne dersiniz?

Park park gezip insanları gözlemleyen araştırmacı dangalağın içimi param parça eden anısı (!) Bir çocuk ötekini izliyor. İmrenerek, gözünü dahi kırpmadan! Onun yerinde olmak istiyor, bir baba figürü istiyor. Gezgin Dangalak ise bunu bir köşeden izliyor ve gözleri su akıtıyor. Çünkü zamanında kendi bunu hissederken hava çok soğukmuş. Bundandır kalbi buz tutmuş ki, anca eriyor. Böylece akıtıyor gözleri. Yeni eriyor kalbindeki buzdan parmaklıklar... Ne de duygusal! Bu anıyı değiştirmeyeceğim. Fakat benim olsun istiyorum. Baştan sona onu bu anıdan kurtarayım de gidip yeni dramlar yaşatsın kendine dangalak.

Belki bunun yerine geçebilecek güçlü bir şey.. Dangalağımız tam da öyle birine benziyor. Kendini üzmek için kılı kırk yaran ve bunu üstlenmeyip çevresinde olan biteni suçlayan. Oysa her şeyin başlangıcında kimseye hiç bir şey için söz verilmedi. Hiç bir kimseye verilenler de garantilenmedi. Niçindir insanın kendini hükmedici zannetmesi veya onun olmayanı sahiplenmesi? Niçindir yaşam çizgisinin inişini çıkışını kavrayamaması ve "herkes, her şey çok kötü" diye sızlanması.. Bir gün birilerinin ilgisini çekmeye çabalamaktan vaz geçerse Dangalak, kıymetli ömrünü israf etmemiş olacak. Etki edemeyeceği şeyler için sıkmayacak canını, yüzündeki 17 kasa etki edip gülümseyecek. Kendini sevecek, hem de her şeyiyle. Eksiklerini ve gösterdiği çabaya, biriktirdiği terli anılara saygı duyacak.

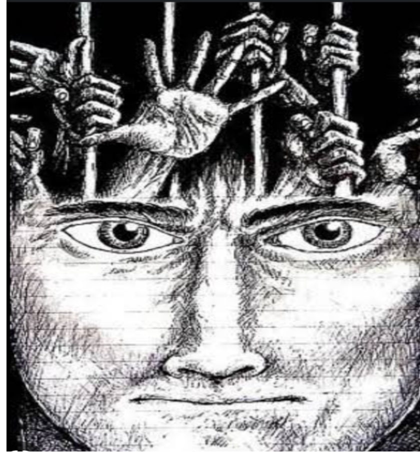
Gün-5

Püf Noktası

Anı çalmamın sebebini nihayetiyle siz de merak etmişsinizdir. Fazla merak iyi değil derler. Hem kediyi öldüren de meraktır. Yine de bence merak gayet lüzumlu pek de iyi bir duyumdur. Zaten kedi dört ayağının üzerine düşeceğini hesap edip de merak eder, merakını takip eder. Hem merak öğrenmenin ilk adımıdır. Yaşam da bir öğretim koşuşturmacası olarak ifade edilebilir hani. Merak etmekten, düşünmekten ve öğrenmekten korkanlar; elinde sopası, ölüm ezgisi çalan çobanın buyurduğu yöne gitmeye mahkumdur.

Anı çalmanın bir püf noktası da o an ile ilgili her bir şeyi temizlediğinden veya yenilediğinden emin olmaktır. Hem özgürlüğü hem emniyeti keşfettiğinizde anı çalmaya hazır olabilirsiniz. Bunun için yapayalnız kalmanız gerekir. Yalnız olan özgürdür ve anlaşılmamanın verdiği

emniyetsizlik hissi ondan uzaktır. “ Güneş doğarken gölgenizi görüp kibirlenmeyin. Güneş tam tepede iken kendinizi ancak bulabilirsiniz.” Bunu söyleyen kişinin yaşam güneşi erken batacaktı. Öylesine, yaşanmışlığı olmadan söyleyivermiş olmasın diye, iyi niyetimle çaldım sözünü. Artık ben söyleyeceğim bu sözü, ben işiteceğim ve ben buldum diyeceğim!

Yer yer veya zaman zaman koleksiyonumu sizlere anlamaya devam edeceğimi söylerdim. Tabii, yer ve zaman koleksiyonum için geçerli kavramlar olsaydı! Deyimsel kelime öbekleri ile çelişkili söz oyunları yapmak benim için ne keyifli, bir bilseniz! Hayır hayır. Bugün konuşmanın günü değil. Bugün hazırlık günü! Yarın iş var.

Gün-6

Tanrı'ya Mektup ve Davet

Uyanık biriyim, uyku benim için değil. Uyusaydım bile rüyalarımın beni tatmin etmeyeceğinin farkındayım. Ah, hazırlığı bitirmeden evvel bir anı anlatmalıyım. Tanrı'ya mektup yazan genci anlatayım. İnsanlar da birer anıdır; böyle gelmiş, böyle gidecek olan dünyanın!

"Ey sevgiyi hak eden, sevginin yaratıcısı;

Hissetmek ve savaşmaktan nefret ediyorum. Ama sevmeliyim çünkü sevdiğim beni bunları gerçekleştirmem için yarattı. Sevdiğim öteki, gerçek sevgiyi hak etmeyen sevdiklerimi elimden aldı. Ve beni sonuna kadar dinleyeceğini söyledi. Öyle değil mi Sevdiğim? Yaşamak istemiyorum, soluduğum hava midemi bulandırıyor; eğer sen yoksan! Uyumak istemiyorum, çünkü uyanmak zorunda kalıyorum. Ben seni, sana uyanmayı hissetmek istiyorum.

Sensiz yaşamaktan hoşlanmıyorum. Kolay olan o değil, yarattıkların kendilerini kandırıyor. Çünkü hepimizin şeytanları hazırda, bizi kışkırtmak için başımızda.

Gözlerimi sonsuzca yummadan önce, gözlerimi tamamıyla açmak ve “Sonsuz’u” anlamak istiyorum. Seni istiyorum Sevdiğim; sevginin, benim, sevdiklerimin ve sevmediklerimin Yaratıcısı!!”

Ne de büyük hisler. Fakat hisler ne kadar süslenirse süslensin, ne kadar dillendirilirse dillendirilen; emek olmadan bir hiçtir! Umut edelim ki sevgi dolu genç yüce hislerini bir hiç olma yolunda harcayanlardan olmasın! Bunu niye mi anlattım? Onun da uykuyla pek arası yoktu ya aklıma geldi. Her sabah nefes almakta güçlük çeken bir bünyesi vardı. Çünkü uyanmak istemiyordu. Lanet olasıca yaşamına bir gün daha devam etmek istemiyordu. Hisleri için emek vermiş olsaydı eğer, üzerine düşenden sonrasını “sevdiğine” bırakırdı. Eyvallah filan derdi hani...

Neyse ne, saygın bir giysi giymeliyim. Bugün son derece mühim bir gün.

Yaşamı devam etmesine rağmen yaşamaya geçmiş zamanda devam eden kimsenin anısını ceplemek daha kolaydır. Geçmiş geçmişte kalır ve

bazı kimseler geçmişini bugünle yargılanmaktan kendini alıkoyamaz. Zavallıca davranıp yardım beklemektedirler ve benim mesleğim onlar için bir lütuftur. Saygın bir efendi bey olan Saltık Usbay tarafından gönderilme bir davet aldım. Bugün bendeniz, Andaç Erendiz (kafiyeli oldu, sevinç çığlıkları!!!) Efendi Saltık Bey'e katılacak. Kimse onun gerçek yüzünü bilmiyor. Onunla yüz yüze

görüşen, kalabalıklar içinde gerçekleşmeyen bir diyalogta bulunan kimse yok. Heyecan verici ve gizemli. Kimisi onun yalnızca bir efsane olduğunu, kurgudan ibaret olduğunu iddia ediyor. Öyledir bazen. ~ İnsan görmezse, görmeyi hak etmediğini, “yok ki” der.~ Saltık Bey gayet de gerçek. Belki kurgu yönlere sahiptir, bilemem. Her insan biraz kurgudur; bunu çok iyi biliyorum.

Davet notunda bir düzine sayı ile yeri belirtilen buluşma noktamıza ilerliyorum. Gerçi ileri demek pek de doğru olmaz. Boşlukta ileri ve geri olarak konumlanamaz kavramlar. Kelimelere takılmayalım madem.

Evi veya beni misafir edeceği mülkü ihtişamlı duvarlara sahipti. Kapının üzerindeki bronz işlemeler bir bulmacayı andırıyordu. Ve civarımdaki kimselerin Saltık Bey’i methedislerini bilmesem onu tarihî eser kaçakçılığı ile suçlardım. İronik :) Giriş dış duvarı boyunca Hitit güneşi kabartmaları sıralanıyordu. Boyutları aynı olmasına rağmen gözüme benzer gelmemelerinin sebebi üzerinde düşünmek için duraksadım.

Güneşlerin ışın, kol sayısı farklıydı. Aritmetik, geometri, matematik ve sanat özel olarak ilgi alanıma girdiğinden bir anlığına orada ne için bulunduğumu unutup güneşlerin bir örüntünün parçası olma olasılığına yenildim.

5-8-13-18 kapının sağ tarafındakilerin düzeni buydu. Yanılgı içinde kalmamak için kısım kısım inceledim. 5, 5+3, 2.5+3, 3.5+3 derken zil çaldı. Ben de kendimi kaptırmışım ya, kapının dışında olanın ben olduğumu unutup motility tokmağı çekiverdim. Ardında kimse olmaması mı, zilin içerinden çalışması mı daha şaşırtıcıydı karar sizin. O an için tek yaptığım içeri girmek oldu. Kapıyı kapattığımda o geniş ve uzun duvarların ardında köhne bir baraka sakladığını fark ettim. Zeminde el dokuması, eskimekten ipleri sarkan bir kilim bulunuyordu. Hem etraf da ak pak sayılmazdı. Böcekler ve böcek sınıflandırmasına girmeyen haşeratlar kol geziyordu. Koridor boyu yürürken bir yanılsamada olduğumu fark ettim. Kâh mücevherler ile süslü avizeli tavanı kâh akıtmasından mütevellit leke kaplı damı

görüyordum. Bazen süslemeli şamdanların aydınlattığı pahalı tabloların asılı bulunduğu duvarlara bazense tek bir kitap barındıran rafın iplerini kemiren siyah ve beyaz fare çiftine rastlıyordum. Kitabın ismi için meraklandım. Zira koca rafta neden yalnızdı? Hmm, 280-300 sayfa hacminde ve karton kapaklı. Okuyabildiğim harflere odaklanınca büyük punto ile yazılmış kelimenin eserin ismi değil, yazarın ismi olduğunu anladım. “GORKİ” Maksim Gorki’nin bu hacim ve dokudaki eserini çok iyi biliyorum. “ÇOCUKLUĞUM”

Beyaz fare bir yandan, siyah fare öteki yandan kemirmeye devam ediyor.. Tıpkı gece ve gündüzün sıralanıp bir ömrü oluşturması ve tüketmesi gibi..

Her bir şeye anlam yüklemen veya fiziksel evrende olanları anlatırken bile manevi davranmam sizi rahatsız etmiyor umarım. Bunu yapmalıyım, yoksa okumamış olurum. Harikulade işleyiş içinde olan düzeni okumamış olurum.

Oda diyebileceğim salon benzeri yere henüz vardığımda şekilden şekle giren balonumsu bir yaratık ile karşılaştım. Kocaman bir kafa hâline geldi, yüz ifadesini belirledi ve ardından kendini tanıttı.

“Ben Oz Büyücüsü.”

Sonrasında bana pek de sevimli gelmeyen bir kahkaha patlattı. “puHaHaHagHaA” Ve bir anda ciddileşip konuştu,

“Hoşgeldin. Ben Beyefendi Saltık.

Benliğimden gelir şaklabanlık”

Söylentiler doğruydu o yalnızca olağanüstü değil, olağan dışı bir karaktere sahipti. Çok konuşmamam gerektiğini düşünüp yalnızca kafamı eğdim. O devam etti.

“Hislerin.. Onlar hâlâ yaşıyor mu?’

Monolog halinde devam etse ne hoş olurdu!

“Yaşıyorlar. Hisler kalp attıkça hep yaşar. Ama benim minicik hislerim sadece bazen hisseder yaşadıklarını. Baskıcı bir ebeveyne sahipler. “ şeklinde yanıt verdim. Küçümseyici bir bakış attı. Ağzını büzdü, bir bana bir aşağı bakıp durup. Açıkladı,

“ Hisler kalpte değildir evlat. Hisler ruhun uzuvlarıdır. Ruhlar dans ederler ve bundan keyif alırlar. Tabii bunun için ruhunu beslenen gerekir. Aksi durumda ruhun yorulur ve dans edemez. Yani uzuvlarını kullanamaz, hissedemez hâle gelir.”

Ona ruhun gıdasının ne olduğunu sordum. Çünkü açıklaması bitmiş gibi görünüyordu. Para atınca çalışan otomatlar gibi, soru yönelttikçe açıklayan bir adamdı.

“Güzel düşünce ruhun gıdasıdır. Ruhun uzun yaşaması için güzel düşünce, sonsuz teslimiyet ve biraz dinginlik yeterli olacaktır.”

Boş boş baktım. Ve kelimelerimi baskın kullanarak sordum,

“Affınıza ve anlayışınıza sığınarak sual

edeceğim. Benden isteğiniz nedir? Beni konuk etmenizin verdiği onuru neye borçluyum ?

Bu sefer gerçekten ürkütücü bir kahkaha attı. Hatta şey gibi.. Benden daha baskın olmak istermiş gibi!

“Aceleci çocuksun. Hevesli ve hırslı olanları hep sevmişimdir. Bir o kadar da tehlikeli bulmuşumdur. Çok uzun zamandır yaşıyorum-“

Bunları söylerken sakalları uzadı, ak düştü. Gözlerimi kırpıştırdıkça bunun bir yanılsama olduğunu, genç bir delikanlı ile konuştuğumu zannettim. Garipti.

“Şeklimin sabit kalmamasının sebebi ruhum. Beden ruhun aynasıdır. Maneviyatın maddi denkidir. Ruhtaki yenilik ve değişimler görünüşe de yansır. Sıkıldığını sezebiliyorum evlat, kısa keseceğim.”

Hırıltılı bir soluk eşliğinde titreyerek sıkılmadığımı söyledim. En azından söylemeyi denedim. Hızlıca kafa salladı ve devam etti.

“ Ruhum eriyor. Anılarım kayboluyor. Çok yakında sanki hiç var olmamışım gibi devam edecek günler. Hatrımdaki bir kaç anıyı da gece ve gündüz ardalanıp kemiriyor..”

Koridordaki fareleri düşündüm. Ve bir anda ürpertici bir kanaat geldi zihnime. Ben Efendi’nin bilincinde konuk edilmiş olabilirdim. Nihayet arzusunu dile getirdi.

“Anı edinmemi sağla. Dünyada olmuş, olabilir veya olacak olan en güçlü 5 anıyı benim için bul. Arama evlat, bul!”

Hırslı ve yetenekli bir koleksiyonerim. Elimdeki anıları sınıflandırmayacak kadar da dağınık.. Güçlü anılar? Benden istenen bu. Şu “hayatının film şeridi gibi gözünün önünden geçmesi” olayı gerçekten var ise bu işe yarayabilir. İnsanların zihninde yer etmiş anılar ancak bilinç akışına refleks olarak dahil olabilir. Sanırım varsayımsal olarak birini öldürmeliyim. Aslında bu lanet şeyi

hep yapmak istemişimdir. İnsan üstü bir varlık olsanız bile Azrail'in hızına yetişip ölenlerin anılarının nereye gittiğini öğrenemiyorsunuz. Bunu hep merak edeceğimi zannediyorsanız, hayır. Efendi'ye ücret talebimi bildirirken 5 cevap isteyeceğim. Verdiği görev, emir işte her neyse, sizce de çok zor değil mi be! Sorularımın biri bu olacak işte. Ve alın size alt bilgi,

Efendiler belirli erdemler doğrultusunda yürüyen, neredeyse sonsuz bilgi sahibi insan üstü varlıklardır. Bilgi sahibi olarak doğmazlar. Hepsini "çalışkanlık" ilkesi doğrultusunda edinirler. Ben kişinin kendi erdemlerine karar verebileceğini savunan, efendi olmak istemeyen yüce biriyim. Tamaam, pek de yüce sayılmayan bir aziz olabilirim. Yani sabıkalı bir aziz. Aman canım her neyse, ne diyorduk?..

5 varsayımsal kurban. Hepsine söylediğim aynı. "Silah bende. Kararı ben vereceğim insan, belki de öleceksin" Şimdi zihinlerinde gezintiye çıkalım.

İlk varsayımsal kurbanın varsayımsal düşüncelerinde kaygı var. O çocuğuna düşkün bir

anne. “kızım.. kızım bensiz ne yapar” gibisinden tasalı bir film şeridi. Pek de yaşar hanımefendi. Bilmek istediğiniz buysa, yaşar!

İkinci varsayımsal kurbanın varsayımsal düşüncelerinde sevinç var. Yaşamı boyunca onu en mutlu eden anısı oynuyor kafasında. Adamın biri ona evlenme teklifi ediyor ve replik klasik “Evet, evet, evet!” Ne de büyük aşk, emek verilen aşk..

Üçüncü varsayımsal kurbanın varsayımsal düşüncelerine baktığımızda.. Hiç mi bir şey? Evet, yok! Boşluk.. Çünkü bu adam Tanrı olarak kendi bilincini ve kararlarını baz almış. Kendi doğruları ile yaşamış. Bilincini ondan aldığımda, yani öldüğünde... Tanrı’sı da ölecek.. Amanın ne kadar da acı!

Dördüncü şanslı varsayımsal kişimizin

düşüncelerinde hasret ve kavuşmak var. Sevgi var.. Güçlü bir şeye benziyor. Replikler zayıf kalıyor hatta duyamıyorum. Çünkü bazı hisler söze dökülemeyecek kadar güçlüdür.

İlerleme kaydettim sanırım.. Fakat yine de bunlar çok ilkel veriler. Hem adı üzerinde varsayım! Cidden mi?

Hayal kırıklığına ne iyi gelir bilir misiniz? Ayna. Liseli bir ergen gibi o aynaya yumruk attığınızı varsayın. Hem eliniz acıyacak hem güzelim görüntünüz kaybolacak. Yarım kalacaksınız. Bunu varsaydığınızda kendinize yaptığınız kötülüğü hissetmeniz gerek. Kendi kendinizin hayal kırıklığı olmayı bırakmanız...

Ve aptal komedi şovundaki gibi, “biraz hareket, enerji!” Eveet, neler yapabiliriz bir bakalım.

~BÖLÜM SONU~

“Kan” diye tısladı Avcı. Üşütmüştü biraz, sesi garip çıkıyordu. Hani kaşık yardımı ile birinin gözünü yuvasından çıkarırkenki vıcıklı ses gibi. Bıçağındaki kırmızı lekeleri silerken eline bulaştırmıştı. Yaladı. Derken zil çığlık attı. Gelen bir avdı. Ve Avcı, ayağı aksamasına rağmen kendi kendine kutsal olan ettiği görevine hazırdı. Aslında bir kaç gün önce kendini asmayı düşünmüştü. Pek âlâ yapabilirdi bunu, korkak değildi Avcı. Fakat yine de dünyadaki kötü insanları avlamak kutsal bir görevdi. Yani hikayenin sonu da Avcı’nın kendini avlaması ile bitecekti. İnsan avı pis bir iş. Avcı gayet de farkındaydı. Ve yaratmak istediği dünya kimsenin kimseden korkmadığı bir dünya idi. Hem kötü insanlar hem iyi olanlar Avcı’dan korktuğu için her şeyin sonunda kendini de öldürecekti. Neden dünyanın temiz bir yer olamayacağını anlamıyordu?! Fanilerin hata yapma olasılığının olduğunu, iyi ve kötü sınıflandırmasının aptal bir dualiteden ibaret olduğunu nasıl anlamazdı?! Belki de farkındaydı adaletsizliğinin bu yüzden infaz edecekti kendini de.

Avcı gelen misafiri içeri buyur etti. Sofra kuruluydu. Mezeler, ara yemekler, içkiler.. Ana yemek görünmüyordu. Avcı avını avladı. Bıçak doğru yere saplanır ve yumuşak ama hızlıca çevrilirse çeşme açılır. Çevirdi çevirdi. Kırmızı şarap dolu bardağı adamın önüne tuttu. Fışkıran kan bardağa doldu. Avcı aldığı hazdan dolayı devam ediyordu. Mideniz bulanmasın okurlarım.. Zira Avcı'nın midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Sıradaki av ve sıradaki av... Tik tak, tik tak.

Çocuğunu terk eden bir anne. Avcı onun kötü olduğuna hüküm verdi. Evine girdi ve onu avladı. Ne acıması ne de tiksintisi vardı. O kadın bir insan değildi onun için. Ölü bedenine bakıp onu özleyebilecek birisinin olmadığını düşündü. Yerdeki sadece bir avdı.

Bir başka "insan"ı avı yapmak için takip etti. Rüşvetçi, yalaka bir kanun adamı. Ellerini kesmek zorunda hissetti. Adaleti sağlamak için ezberinde tuttuğu yasa kitabının sayfalarını o eller çevirmişti..

"tıkırrr..tı. tıkırtı."

Avcı duyduğu sesi kontrol etmek için kafasını kaldırdı. Tıkırtı büyük beyaz bir dolaptan geliyordu. Avcı kapağı hışımla açtı. İri gözlü, nefes

nefese bir kız çocuğu. En fazla 10 yaşındaydı. Yani bir masumdu. Masum. Avcı'nın pörsümüş kalbi bir takım şeyler hissetti. Ne yapacağını şaşırdı. Planının dışında gelişen bir sürpriz... Sonra çocuğun saçlarına dokundu. İpeksi, siyah, kısa saçlar. "Ben uslu bir çocuğum." Dedi kız. Avcı konuşmadı. Kızı kucağına aldı ve yürümeye başladı. Çocuk zorluk çıkarmıyordu. Avcı onun korkmuş kalbini ve sıcak bedenini hissediyordu. Uzun süre sonra hissediyordu. Cesedin yanı başına varmadan kızın gözlerini elleri ile kapattı. Avcı'nın evine gittiler. Kızı koltuğa bıraktı ve sert bir sesle konuştu. "Hareket etme" Etmezdi ki zaten uslu bir çocuktu

o. Avcı odasının kapısını kapatıp antrenman hedefine bir çatal sapladı. Bağırdı. “Bir masum! O çocuk bir masum! Ölmeliyim.” Çatalı boğazına yöneltti. Ama saplamadı. Artık hissedebiliyordu. Korkuyu hissediyordu. Masum’a ne olacakt? Kendi yaşamalıydı ki Masum’a göz kulak olsun. Kızın

yanına döndüğünde şöyle dedi, “Masum! Ne istersin?” Kalbi hâlâ yumuş yumuş sayılmazdı. Ve bir çocuk ile nasıl konuşulur, bilmiyordu. “Annem! Beni annemin evine götür.” Dedi çocuk. Avcı sesinin tonunu sabitleme ye çalışarak “Ne yemek istediğini sordum” dedi. Çocuk sustu. Sessizlik yeterli bir cevaptır. Neşeli bir şarkı eşliğinde kelebekler

gibi süzülerek yemek pişirdi Avcı. Onun kenarı dantelli önlüğünü görseydiniz, kendi kafasınca adaleti sağlamaya çalışan aptal bir seri katil olduğuna inanmazdınız. Ardından tabakları taşırken gözü kızın kaygılı duruşuna takıldı. “Tırnak yemeyi kes, nefis yemeklerimle doyur karnını.” Masaya oturduklarında Avcı göz ucuyla kızı izlemeye devam ediyordu. Kız patatesleri kenara itip balığı yemeye başladı. Hmm, pek de yiyor değildi gerçi. Daha çok bölüyor, dağıtıyor, eşeliyor gibiydi. Çatal sadece tabakta geziyordu. Ağzına gitmiyordu. Avcı’nın “Masum yemeğini yiyecek. Onunla oynamayacak.” Demesinin ardından çocuk çatalı ağzına götürdü. Çok çiğnemedi, yuttu çabucak. “Benim ismim Masum mu artık?” diye usluca sordu. Az duraksayıp yine sordu. “Senin adın ne peki?”

“Bana Avcı diyebilirsin.” Diye yanıtladı Avcı. Sesi biraz olsun merhametli çıkmış gibiydi. Yani en azından öncekine kıyasla. Yemeğin bitiminde Masum, sorumlu biçimde, tabağını ve çatalını mutfağa götürmek için ayağa kalktı. Avcı onu

durdurup bu işi ona bırakmasını söyledi. Belki bir şeyler saklıydı mutfakta. Masum'un görmemesi gereken bir şey saklıyordu Avcı, evet. Serin hava toplanıp rüzgar oluşturdu. Aralıklı pencereden esip kızın saçlarını havalandırdı. Masum'un meraklı gözleri etrafı süzüyordu. Sakince, oturduğu yerde inceliyordu her bir şeyi. Avcı mutfaktan döndüğünde Masum'un karşısına oturdu. Tam karşısına.

"Masum beni dinleyecek. Benim adım Avcı. Kötü olan insanları avlarım. Masum olanlara arınmış bir dünya hediye edeceğim. Bu benim görevim, kutsal hedefim. Hür iradem ile belirlediğim, icat ettiğim meslek. Ve söylemeliyim ki ebeveynlerin iyi birer insan değildi. İyi olmayanları avlamak zorundayım."

Çocuk korkmuyordu. Şaşırmamıştı. Sakince konuştu. Duraksamadan kelimelerini sıraladı..

"Hiç bir şey bildiğin yok senin. Görebildiğin taraf ancak aklın kadar. Yani sınırlı! Ya dünya iyi ve kötüden oluşmuyorsa? Ya kötülük bir seçimse ve senin gibi aptallar sonradan kötü olmayı

seçiyorsa! Tanrı yarattı bizi, Tanrı'dan gelen kötü olamaz. Ateşe ateş ile karşılık veriyorsun Avcı, yangını büyütmekten başka yaptığın bir şey yok."

En derinden hisleriyle söylemişti bunları, sanki çocuk değilmiş gibi. Aptal demişti Avcı'ya, sanki uslu bir kız değilmiş gibi. Avcı'nın tek yanıtı "Masum uyuyacak" olmuştu...

Yattığı yerde bir sağa bir sola dönen Masum ağlıyordu. Oysa gözyaşları ne denli kıymetli.. Korktuğunu belli edebilecek kadar cesur bir kız değildi. Göz yaşlarını gösterebilecek kadar korkusuz da sayılmazdı. Hem içindeki çığlığı dışarı vuracak kadar da güvenmiyordu kendine. Yüzü gülümser bir hâl aldı. Çünkü tüm renkler çarpışırsa beyaz ortaya çıkar... Ertesi gün o adamın evinde, o adam ile aynı oksijeni paylaştığını hatırlayana dek geçmişti. Uyursan geçer değil aslında. Uyanmazsan geçer... Tüm masumlar baştan çıkarıcı nefislerine kulak verene dek masum kalacaklardır. Masum kalmanın sırrı nefsini öldürmekten geçer. Nefis ise, insan yaşıyor oldukça canlı kalacaktır.

Mutfaktan gelen cıngırtı sesleri, serin hava, fisildayan sinek. Yumuşakça esen rüzgar ve Avcı'nın ıslığı.. Masum uyandı, penceredeki sese baktı. Rüzgar dolayısıyla hareket eden ağaç dalı içeri girmek istiyormuşçasına tıklatıyordu camı. Salona yöneldi Masum. Bir sandalye çekip çekingen biçimde ucuna oturdu. Çok geçmeden Avcı tabakları dizmek için mutfaktan döndü. Masum'a başlamasını ve biraz işi olduğunu söyledi. Masum bir kaç salatalık dilimi yutttuktan sonra tabağı hışımla kavradı ve açık pencereden aşağı boşalttı. Kruvasandan aldı bir tane. Isırıp içindeki çikolatayı yaladı. Geri bıraktı. Avcı'nın ıslığının ezgisi diline dolanmıştı. Onu mırıldanmaya çalıştı.

"Masum yedi mi kahvaltısını?"

Kafa salladı kız. Sonra gözlerine bir ışıltı geldi ve bağırdı.

"Beni de öldürsene! Yalan söyledim sana. Yedim dedim, yememiştim. Verdiğin şeylere nankörlük yaptım, attım hepsini! Kötülük değil mi bütün bunlar! Öldür beni!"

Avcı derin bir nefes verdi. Konuştular.

“Bu o kadar da kötü değil Masum.”

“Masum diyip durma bana! Bir insanın ya da davranışın kötü olup olmamasına sen karar veremezsin.”

“Akıbete zeka karar verir. Benim aklım seni masum buluyor.”

“Sen Tanrı değilsin!”

“Tanrı diye bir şey yok. Tanrı bizleriz. Kendimizi yönetebilir, kaderimizi çizebiliriz.”

“Tanrı olmasaydı sen de olmazdın aptal adam. Tanrı her yerde. Ve gün gelecek seni cezalandıracak!”

“Bir gün kendimi öldüreceğim çocuk. Ortada bir suç varsa ceza vermeyi bilirim. Ben kendimi cezalandıracağım. Ben tanrının ta kendisiyim”

“Senin inanmaman var olanı değiştirmeyecek. Var işte!”

“O zaman neden kötü insanları yarattı! Madem Tanrı var, neden sahip çıkmıyor bizlere?”

“Kötülük seçimdir Avcı! Hikayenin sonunda herkes seçtiğine göre yargılanacak. Tanrı

tarafından!!”

“Hayır Masum. Hikayenin sonunda da başında da ben varım. Adaleti Avcı sağlayacak.”

Aradan zaman geçti biraz. Masum günlerini Avcı’nın evinde yalnız başına geçiriyordu. Yiyecek bir şey hazır ettikten sonra Avcı kapıları kitleyip işe gidiyordu. Bir akşam eve geldi, elini yıkadı. Yaklaşık bir haftadır ağzına bir damla kan değmemişti. “İnsan” olmaya başlıyor olabilir miydi?! Çünkü ağlıyordu da bazen. Gökyüzü ile konuştu. Kendini anlattı. Dertlerini anlattı, dertli olduğunu söyledi. Derdin kendisi olduğunu..

“Kafam çok karışık. Tüm bunlar acı vermeye başladı. Belki de başından beri böyleydi. Ama aldığım zevk? Nerede tüm hepsi.. Değişen bir şeyler oldu, evet. Gökyüzü, yardım et lütfen! Kan tadı artık güzel gelmiyor. Aldığım zevk gömdüğüm avlar gibi toprağa karıştı.. Her şey gitti ve yerlerine tiksinti geldi. Kendimden, özümden, benliğimden tiksiniyorum.”

Yalvarış ve çaresizlik. Masum işitti tüm bunları..

“Hani Tanrı sendin? Tanrı yardım istemez, göz yaşı dökmez! Kendinden daha gelişmişe ihtiyaç duyuyorsun.. Dahası bunu itiraf edemeyecek kadar da acizsin. İyi ve kötünün savaşını vermiyorsun. Öldürmek sana yaşadığını hissettiriyor. Ve sen buna kılıf arıyorsun. Aptal Avcı!”

Avcı, canının acıdığını çok iyi hissediyordu. Hem kendine acıyordu. Bırakması gereken “duygular” idi bunlar..

Avcı ne yaparsa yapsın eskisi gibi olamıyordu. Kâh kendini cezalandırıyor kâh avdan sonra bağırıyordu “ŞAH VE MAT” . Olanları basitleştirmek, oyun gibi görmek rahatlatıcı

olabilirdi. Uyuşturabilirdi hislerini, belki bir süreliğine. Kaçış için okumaya başladı. Fakat hiç bir şeyi kendiyle veya yaşam ile bağdaştırmadan okumalıydı. Kısaca yaptığı şey, kelime toplulukları ile gönül eğlendirmekti.

Tüm o kitaplar gibi yaşamın da bir kurgu olduğunu düşündü. Evet evet, Avcı elbette Tanrı'nın varlığını biliyordu. Ufak bir çizgi, ona inanmıyordu! Güvenmiyordu! Adaletini hemencecik göstermeyen bir Tanrı'ya niçin inansındı?! Tanrı tembeldi, ilgisizdi. "Ben olsaydım.." ile başladı serüveni. Her neyse.. Aslında bakarsanız Avcı ve Masum'un hikasyesi koca bir kitaba konu olacak kadar uzun değil. Aktarılacak tek bir şey kaldı. Avcı'nın kendini öldürüşü, vicdanı uyanınca yaşayamayışı.

Öldürdükçe hisseden, kalbi çirkin adam şimdi ölümü kendi bedeninde hissediyordu.

Masum, o adamın cansız bedenini gördüğünde konuştu.. Tanrı'ya konuştu.. Kendini Tanrı konumunda gören, hayvanlara; insanlığa konuştu!

"İyilik ve kötülük çatışma halinde değil, değil

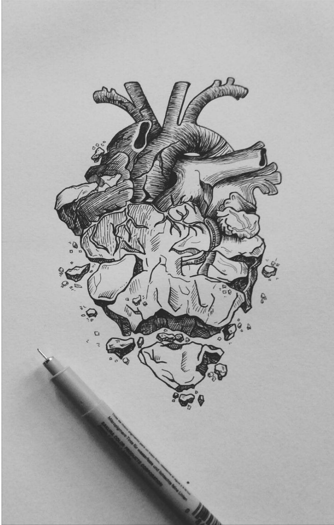
mi? Gerçek şu ki, her ikisi de içimizde bulunuyor. İrade ise hangisini gözler önüne sereceğimizi seçiyor. Yaşamınızda Avcı'yı aramayın. Çünkü kötülüğün gürültülü olması gerekmez. Gürültü görgüsüzlerin işidir. Kötülük sessiz ve sinsidir. Hissettirmeden yaklaşır, yüzüne gülümseyip sırtını sıvazlar. Oysa çok geçmeden zehir dolu hançeri sırtından içeri santim santim saplanacaktır.

Beni merak ediyorsanız lüzum yok. Ben Masum'um. Öyle de kalacağım. Büyümezsem eğer, hep uslu kalırım. Değil mi?"

Gün-8

İrade

Vuhuu! Koleksiyonumun en anlaşılmaz parçasıydı işte bu. Anlaşılmaz diyorum, çünkü Tanrı ile doğrudan alakalıydı. Ki bu da sanırım anıyı güçlü kılar. Garip bir hikayeymişçesine okuyorsunuz şimdi... Lütfen Avcı gibi okumayın. Kurgudan ibaret deyip aldırmadan geçmeyin.

Kelimeler de anılar gibi sihirlidir. Çok türlü durumu ifade edebilir, çok sayıda anı barındırabilirler. Kelimelerinizi iyi seçin. Kimi kelime bir insan hayatı kurtarır. Kimisi de bir insanı hasta eder. Aslında bakarsanız Avcı'yı bu hâle getiren kelimeyi hiç bilmiyorum. Fakat eminim.. Orada bir

yerde, geçmişinde, ona ızdırap veren bir kelime var. Onun davranışlarını şekillendiren, yaşamına yön veren bir kelime.. Masum'unki gibi. Küçük kız bu şekilde çağırılmaktan çok etkilenmiş olmalı "Masum" . Olduğu gibi kalmak, büyüyüp de sapıtmamak için ne denli karşı konulamaz bir istek duymuştur. Ancak unutmayın. Çocuklar her mevsim dondurma ister. Fakat ebeveyn, selim aklı ile, evladı için en doğru zamanda ona izin verir. Yalnızca yaz aylarında dondurma yemek çocuk için eziyet gibiyse de bu durum onu sağlıklı kılar. Demem o ki Tanrı Masum'u affetsin. Masum, olduğu gibi kalmak için Avcı ile aynı sonu paylaştı. Tanrı'nın onun için en iyi planı yaptığını bilebilecek kadar olgun değildi, olgun bir kimse tanımamıştı. Ölen çocuklar nereye gidiyordur dersiniz? Peter Pan onlara abilik ediyor mudur.. Lütfen çocuklar, bu bir gizem olarak kalmalı. Sizi seven insanlar için de değil, sevmeniz gerekeni aramak için yaşamayı seçin. Sizde değer görüp sizi var eden Yaratıcı için yaşayın, onu anlamak için okuyun ve onun ismiyle hareket edin.

Püff, sıkıcı konuşmalar.. Kimin umrundaysam! Birilerini kurtarma, koruma ve hatta yönlendirme çabası cidden faydasız. İrade var çünkü.. Ve çoğu kimse kendini Tanrı bilip, kendi iradesiyle yaşıyor. Veya öyle zannediyor, bilemeyeceğim.

Saltık Bey'e götüreceğim anıların bozulmamış olması mühim. Çünkü yaşam en güçlü öğretmendir. Benim de çok kez yaptığım gibi birilerine kendi deneyimleriniz ışığında nasihat vermeniz zaman kaybı. İnsan yaşamalı. Epey fazla çocuklu bir kısımdayız. Örneğim yine bu doğrultuda olacak madem. Öğlen sıcağında parktaki metal kaydıraktan kaymamasını söylediğiniz bir çocuk muhtemelen bunu dinlemeyecektir. Çünkü metal ne demek? Bunu bilmiyor. Isınmış bir şeye daha önce temas etmemiş, sıcak ne demek? Anlamıyor.. Her neyse işte, yaşanmayanın anlaşılması güç oluyor. Bırakın. Sadece herkesi kendine bırakın.

Bu anıyı Efendi'ye götüreceğim. Fakat bu hikaye iki kişilik. Ve her ikisinin de intiharı kaçınılmaz. Efendi, kendini Avcı olarak hatırlarsa

delilik noktasına giden vicdan azabı ile karşı karşıya kalır. Çok geçmeden de aynı gerçek Avcı gibi kendini öldürür. Hikayeyi Masum'un gözünden hissederse henüz tam yitmemiş çocukluk hatıraları yerini oldukça travmatik olan bu duruma bırakırsa Efendi'nin kişiliğinde bariz değişimler olabilir. Bilirsiniz, anılar ve yaşanmışlıklar bizi olduğumuz kişi kılar. Ayrıca anı ve ruh arasında cinsiyet farkı olunca bedenin cinsel yöneliminin değişmesi oldukça olağan. Sanırım Efendi bunu istemeyebilir.

Bu anı kadar güçlüsünü bulabilmem mümkün mü bilmiyorum. Fakat arayışım esnasında bu anıyı nasıl onun zihnine yükleyebileceğimi düşüneceğim.

~Bölüm Sonu~

Gun-9

Hisler ve Anılar

Güçlü anılar.. Kelimelerden sonra en güçlüsü nedir, biliyorum. Hisler. Efendi'nin deyişine göre hisler ruhun uzuvlarıymış. Kişi ancak kendine yardımcı olabilir önermemi bununla birleştirirsem, hasta bir ruhu tedavi edebilecek olanın aynı ruhun uzuvları olduğuna kanaat getiririm. His ve duygu başlığı altında düşününce

emek ve faaliyet kelimelerine varıyorum. Çünkü hisler içeride kaldıkça düşünce suçlusu gibi unutulup giderler. Evet, varlar ve düşünülürler. Fakat basın suçluları, ifade özgürlüğü elinden alınmak istenen, doğru bildiğini

haykıran insanlar daha saygı değer değil midir? Yani emek lazım, eylem lazım. :) Hisleri somut olarak düşünmem lazım... Gözyaşı! En başta göz yaşı olmalı! Ve somut bir durumun peşinde olduğuma göre mektuplar! Aradığım şey ıslak bir mektup olabilir. Kelimeler, hisler ve hislerin su damlasına dönüşmüş birikintisi.. Bir mektup, bir yazıt, bir defter arıyorum ben. Şimdi en ıslağını bulup aktaracağım.

“ Ölünce insanın sevdiği, ne olur bilir misin?

İnsan öldüremediğinden sevgiyi, ölümsüzü arar ..

Nedir ölümün, sevginin ve insanın sahibi?

Kimdir tarif edilemeyen, var olsa da onca yüce niteliği?

Ebedi olan, hep olmuş olacak olan nedir ki?

Öldürmüşse kendini, insanın sevdiği;

Hep burada olacak olanı arar insan.

Sonsuz sevgiyi hak edeni sever, namütenahiyi.

Öldürmüşse insanın hislerini, insanın sevgili dediği;

Ölmek ister artık insan.

Ki ölüdür etrafta dolaşan!
Alışır sonra veya yaşamayı öğrenmiştir.
Gülüm dediğin sana ölümü ihtar etmiştir.
Ve yaşamaya karar verir insan!
Hem de seve seve..
Ölünceye dek yaşayacaktır insan,
Ölünce sevgisini hak edene kavuşacaktır çünkü."

Benim gibi adamı bile hafiften etkilemedi değil hani.. Bunu yazan kimsenin içindeki sevgi, aşk ne kadar da kuvvetli. Evrende bundan güçlü bir sevgi varsa bu insanın yaratıcısının sevgisidir sanırım. Aklım ve kalbimin edebileceğiden çok daha fazlası. Efendi'ye layık bir anı. Ruhu gençleştirip güçlü kılacak cinsten bir sesleniş.. Bu cepte. İstisnasız götürmeliyim.. Hem ayrılık, hem özlem.. Zıtlık ve ölüm. En önemlisi Tanrı! Çok şey barındırıyor, çok!

Bir diğer güçlü his korku olabilir. Korkunun eyleme geçmiş hâli düşünce karmaşasıdır. Tabii yalnızca korkak olanlarda. Cesurlar korkuya karşı duracak kadar asidir. Korktuklarını kabul edecek

kadar olgun, korkudan korkmayacak kadar cüretkar. Güçlü ve bariz olan hangisidir peki? Kırılgan, kaçıngan bir insanın zihin kaosu mu? Yoksa olgun ve suskun biri mi.. Kaos daha çok göze batar.. Bakalım; edilmiş, edilen, edilecek ve edilmekte olan sözlere.

“Bir gün ben de senden ürkeceğim. Tabii o vakit tavuklar çiçek açmış olacak. Ve ben kendi ellerimle koparacağım o çiçekleri. Kıyacağım onlara, senin tüm dünyama kıydığı gibi! Kökleri ile muhafaza edeceğim ayrıca. Ne zaman ki o güzelim çiçekleri koklarım, çiçeği burnunda bir korkak olacağım!

Sense benden ve benim gibilerden hep ürkeceksin. Çünkü gökyüzü hep mavidir. Özgürlük ümidi ise her insanın dilindedir.

Aslında, sevgi değer insan, bu kadar karışık olmamalı işler. Sen sensin, ben benim, ben senin için sen iken; benim için benim. Ve hatta sen senin için ben iken benim için osun!”

İlgi çekici tabii. Yine de o kadar güçlü sözler değil sanırım bunlar. Tuhaf ve alışıldık dışı

oldukları kesin. Ve epey bir anı barındırdıkları. Ancak benim aradığım türden değiller.

Florebo quocumque ferar

Taşındığım her yerde çiçek açacağım.

Gün-10

Ejderha

Kadim bir Japon hikayesi geldi aklıma. Adamın biri rüyasında kendini kelebek olarak görmüş. Fakat rüyası ona o kadar uzun ve gerçek gelmiş ki uyandığında; rüyasında kendini insan olarak gören bir kelebek mi olduğunu, kelebeğe dönüştüğünü gören bir insan mı olduğunu unutmuş. Benliği öylece iki beden arasında kararsızca dolaşmış. Aslında bu efsanevi hikayedeki bilinci ruhuyla birlikte değişim gösteren adam ile Efendi Saltık Bey bâyâ da benziyor.

Efendi için neşeli anılar da bulmam gerektiğini elbette biliyorum. Bu o kadar da kolay olmuyordu. Çünkü insan şükürsüz olduğundandır; iyiliği unutur, kötülüğü unutmaz. Hem travmatik durumlar, kötü yaşanmışlıkları uzaklaştırmayı denemek aptalca. Onları unutmak değil aşmak gerek. Unutursak, bir dahakine hazır olamayız.

Ancak aşarak yaşamımıza sağlıkla ve huzurla devam edebiliriz. Size en sevdiğim hikayelerimden birini daha anlatayım. İsmi “Ejderha Büyüyor”

“O bir karınca olarak doğdu. Gezindi gezindi. Her adımında çıkan minik ses, kulak tırmaladı. Adım attığı civarda yerle bütünleşmiş toz havalandı uçtu. İnsan karıncayı suçladı. Etraf senin yüzünden kirlendi dedi. Oysa toz hep oradaydı. Fakat mevcut koşuldan farkı, göz hizasının aşağısındaydı. Karınca böyle böyle solucan oldu. Huzursuzca, gizli bir kaygı gibi süründü. İnsan ona gitmesini söyledi ve bir çift kanat armağan etti. Solucan artık şüphesiz bir ejderdi. Ejderha’nın her kanar çırpışında bir yerler kırıldı, bir taraflar yıkıldı. Hakikat odur ki, insan karıncayı yargılamamalıydı.”

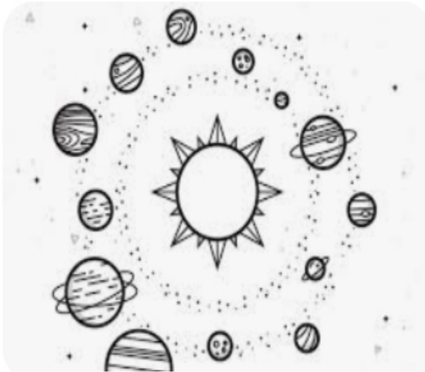
Güzel hikaye değil mi? Belki de ben bir şeyler söylememeliyim, siz kendinizce anlamlandırmalısınız...

Gün-11

Aşk

Yakın zamanda Efendi'yi ziyaret etmeyi düşünüyorum. Belki de anıları yavaşça, birer birer edinmeli. Ama ondan önce uyduruk aşk anılarıma göz atalım. Çok iyi biliyorum ki, elimdekinden güçlüsünü arasak da bulamayız. Tanrı aşkı yahu, daha ne olabilir!

"Yumuşak bir havada,
Ayın bilmem kaçında.
Bir kaç satır karalıyorum.
Yıllardır o bakışları düşünüyorum.

Gözleriniz için şiir yazıyorum bayım,
Fakat sözlerim gözlerinizden hoş değil.
Tüm bunlardan sonra,
Yalvarırım öyle

bakmayın.

Olanlar benim suçummuş gibi.

Ve ben miymişim, o adi kişi?

Kabahat tamamiyle sizin efendim!

Öyle güzel gülerse gözleriniz, ben ne eyleyeyim!”

Hah! Hoş görünüyor. Çaresiz, bir çift göze vurgun kızcağız. Efendi’ye layık olduğunu zannetmiyorum. Tabii, sevilmesi onun için hoş ve olumlu yönde bir duygu olurdu.. Bakacağız!

“Okuduğum en güzel şiir sizin gözleriniz canım,

Bildiğim en yüce şair ise yaratıcınız; Tanrım!”

Ahh.. Bir bitmediniz yahu. Olmaz kardeşim olmaz, sıradaki!

“Tanrı’nın resmettiği bir manzaradayım.

Sessizliğin sesinin orada,

Yaprakların raks ettiği mücelladayım.

Zemin yeşil, gök ise mavi.

Ama kalbimdeki sensin!

Kahverengi!”

Bu da marul kafa ressam Bob'un tablolarına benziyor. Şuraya da biraz mutlu ağaçlar ekleseydin tatlım! Şaka yapıyorum, tüm sanatçılar saygıyı hak ediyor. Her biri kendi eserinin tanrısı! Büyüleyici bir durum. Of çok yorgun hissediyorum, bugünlük yeter.

Parva leves capiunt animos

Küçük şeyler küçük ruhları esir alır. (Ovidius)

Gün-12

Derin

Yorgun hissetmem ve çalışmaya ara vermem beklenmedikti. Sanırım bunun nedenini size açıklayacağım. Hisler. Derinde bazı şeyler hissettim. Bir şiirim aklıma geldi ve her kelimesini atomlarıma kadar hissettim. Şimdi düşününce bana da garip geliyor. Zaten hislerin amacı bu sanırım. Hafiften anlaşılmaz olmak.

“ Karanlık alışınılası bir şey değil.
Ve enerjiler birbirine dönüşür.
Sesin benim için ışıktı.
Bakışlarındaki sönüklük..
Gözlerin öyle bakman için yaratılmıştı.
Aitlik hissetmek...
Bu sahip olduğum en aptal, tek şeydi.
Eğer seni yine görürsem,
Bu beni korkutur.
Ölüler görünmez!
Derin bakışlarıma ikimiz için de mezar kazdım.

Seni özlemiyorum.

Hatıralarda hâlâ dans ediyoruz.

Sinirimi bozuyorsun.

Böyle olacağını bilseydim,

Daha önce de yazardım.

Sis dağıldığında,

Orada olacak mısın?

Ben her daim buradayım.

Kendim için.

Senin içinse hiç olmamışım,

Yine olmayacağım!"

Bu aptal şey neden gözlerimin işemesine yol açıyor?! Ağladığımı itiraf edemeyecek kadar da korkuyorum sanırım. Bu şey beni korkutuyor, öfkelendiriyor... Barındırdığı saf sevgi değil, bu da bana hitap etmesine yol açıyor.

Başka şeyler düşünmeyi deneyeceğim.

Mektupları gözden geçirdim bir kez daha. Rastladığım bir dizi ilginç mektubu paylaşayım..

"Yaşayanlara,

Yalan söylüyorum. Ölmek istemez ki insan!

Bunu asla istemez. Yaşamak ister, yaşamını kendi kontrol etmek ister. Edemez ise, kontrol edebileceği ne varsa; onunla ilgilenir. Hikayenin seyrini yönlendiremiyorsa sonunu yazmaya çalışır. Harfleri ben seçmiyorsam sıralanıp durmasınlar, der ve keskin bir nokta koyar. İlkel bir düşünce!

Kendini öldüren bencil bir kişinin ardından üzülür müsünüz? Benim tanıdıklarım üzülür. Sebebini bilmiyorum, daha doğrusu anlamıyorum.
Madem herkes bir başına yaşar, nedir bu boş verememe döngüsü? Diyene bak.. Boş vermiş olsaydım yazıyor olmazdım, yaşıyor olurdum!

Ey sevgi dolu insanlar! Ben hiç birinizi

sevmedim. Sevmiş olsaydım hüzünleneceğinizi bile bile kendimi öldürmezdim!

Oh hayır! Sanırım sevmişim. Sizi uğrunda yaşanacaklar olarak gördüğüme göre.. Sizler için direnmişim bunca sene! Oysa demin dedim, bir başına yaşamalı insan. Öteki başların rahatını, memnuniyetini düşünüp zindan etmemeli kendini; kendine! Kafasına eseni yapmalı. Bazen rahatsız edilince alıp başını gidebilmeli.

Ben rahatsız edilmeden. Kendi kendinin rahatsızlığı oldum.

İmza

Ölü”

Kendi kendiyle çelişen, geç de olsa aklı başına gelen ölü bir ruha ait gibi görünüyor. Efendi için uygun değil, ruhunun yaşadığını hissetmeli o. Gerçi ölüm bir yok oluşmuş gibi konuşmam da aykırı. Ölüm de güçlü bir an olmalı. Fakat kimse ölümü anımsayacak kadar uzun yaşamıyor. Ölümü yaşadıkları an, ölüyorlar. Devam mektubunda şöyle diyor.

“İnsanlar.. İnsanların sözleri.. Şu dünyada sözlerden daha büyüleyici bir şey yok desem?

Kimi insan inadına yaşayacağı bir eleştiri bekler. Kimi ise naçizane bir nevaziş..

Fakat zannetmiyorum ki kimse yargılanmaktan hoşnutluk duysun! Yargı sözleri basamak basamaktır. Sebep arar ve sorgulatır. İnsanlar ise daha direkt yolu iletişimi seçer. Tabii hepsi de bir başkasını yargilamaktan geri durmaz. Nasıl da bencillik! Ve ben, ölü adam, zannediyorum ki tüm göz yaşlarım sevgiden kaynaklanıyor. Belki de onlar asla sevmedi. Ben sevdim, herkesi ve her şeyi! Kendim hariç.. ve Tanrı’ya da yeterince değer vermedim. Beni var ettiği için kin besledim ona. Kin öyle bir batak ki, gramı bile içindeki tüm sevgiye ağır basabilir. Kin öyle bir canavar ki, sağlıklı düşünmene engel olabilir.

Ben, ölü adam, duygusal biriyim. Erkekler ağlamaz derler, yanlıştır. Adamlar ağlar. Erkek, adam ise eğer ağlar.

Duygusal olunca insan, sorun karşında çözüme ulaşması uzun soluklu oluyor. Önce hissediyor, çok

hissediyor. Sonra düşünüyor..

Ben ölürken düşünmedim dostlarım! Ne diye böyle diyorsam.. Dostum yok ki benim, nereden geliyor bu dil alışkanlığı! Samimiyetimden geliyor. İyi niyetinden ve sevgi dolu oluşumdan.

Ölü”

Sanki benimle konuşuyor, aynı acıyı paylaşıyor gibi. Hatta o daha deneyimli. Çünkü yaşam koşuşturmacasını bir şekilde tamamlamış. Ölünün birine muhabbet beslemem de tuhaf.

Gün-13

Yürüyüş

Yürüyüşe çıkalım mı, ne dersiniz? Güneşin altı insanı bunaltan bir sıcağa maruz bırakıyor. Gölgeler de pek hoş sayılmaz. Yine de öylece oturmaktan iyi. Görüyor musunuz? Herkesle uyumlu olan, bu türden bir muhabbetin yüceliğini kavramış bir adam... Peki şu? Öfkeyi veya belki aşkı ya da herhangi bir türden hissiyatı dışa vurmayı gereksiz buluyor gibi. Olağan dışı biçimde normal davranmaya çabalıyor. Bilerek böyle oynadığı açığa çıkmasın diye dimdik yürüyor. Dümdüz bakıyor. Boşa yaşıyor.. Ya daa, takım elbisesinin içinde, tasması (kastım kravat) boynunda olduğu sürece kendini "bir" zanneden ve yaşamın takım oyunu olduğunu unutan şu adam! Bunlar samimiyet kurdukları kimselere şefkatten yoksun muamelede bulunurlar. Biraz tanırsanız onları, kıskançlık ile yoğunlaştırılmış hırslarını hissedersiniz. Lakin ifade ettiğim kadar

kolay da sayılmaz. Kurnazlık ve iki yüzlülük bedenlerine yuva yapmış, düşünceleriyle çiftleşerek çoğalmıştır. Önce bu katmanı aşmalısınız ki pek zordur! Ve şu hanım. Nasıl da minnettar bakışlara sahip. Sanki ömrünü başkaları için harcamış gibi. Ona yaşamı armağan eden Tanrı'yı göz ardı edip, davranış aracılığıyla da olsa insanlara şükran borcu olduğunu zanneden... Bir diğer hanım ise pek şekilli. Kastım beden güzelliği filan değil. Böyle şeyler ilgimi çekecek güçte değildir. Bu hanım yaşanmışlıklara, algılara, insanlara göre şekillenmiş. Bu durumda denebilir mi ki daima aynı kalacak? Apaçık ortadır ki hayatındaki değişimler onu değiştirecek.

Ölü'nün sözlerinden etkilendiğimi seziyorum. Çünkü içimdeki insan sevgisini, ilgisini hissediyorum. İnsanlara gözümü

dikip onları anlamayı denemek yerine Ölü'nün yazı dizisinin son parçasını aktarayım.

" İnsanlar,

Eğer bir varış noktası belirlerseniz yürüyüş daha zahmetli olacaktır. Niçin böyledir bilmiyorum. Zevk almak için çıkılan, gezi niteliğindeki bir yürüyüş zahmet vermenin aksine keyif vericidir. Çünkü istek esastır. Ve bu istek yoldaki dikenleri görünmez kılar. Planlanmış, adımları önceden düşünülmüş bir yürüyüşün varış noktasını rahatlıkla ve huzurla aşma fırsatı tanır.

Yaşayan insanlar, yaşayın. İsteklice yaşayın, yaşamak istediğiniz için yaşayın. Şimdiyi yaşayın. Dans edin, zıplayın. Yargılanmaktan ürkmeden kendiniz olun! Fakat en önemlisi olacaksanız, şimdi olun! Elinizdeki tek şey bu ikisi. Kendiniz ve şimdi. Gelecek kaygısı, geçmişin acısı, öteki insanlar.. Bunlar değersiz. Belki de değeri olan hiç bir şey yok, değer katabilecek olan var! Siz, değer katacaksınız. Bunu ancak "şimdi"ye yapabilirsiniz.

Ölü"

Güzel hayat tavsiyeleri. Nedense Saltık Efendi'nin de kendi anısını, yıpranmış ruhunun eşliğinde, kendi kalarak biriktirmesi gerektiğini düşündürdü. Fakat benim haddime değil. Ben, benden isteneni yerine getirecek olanım.

Gün-20

Öğreti

Yazmaya vakit bulamadığım şu bir kaç günde bilgi denizinde vakit geçiren bir dalgıç gibiydim. Hobi olsun, “zaman” geçsin veya kalitesi yüksek bir yaşamım var diyebilmek için değildi dalışım. Tamamen mesleki bir durumdu.

İnsanların çoğu meslek edinen kimsenin tek alanda uzman olduğunu zanneder. Oysa durum bundan çok farklı. Mesela bir suikastçıyseniz.. Bekle bekle! Daha yasal ve yaygın bir işten örnek vereyim. Baştan alıyorum, mesela bir öğretmenseniz yalnızca kitabî bilgilerle sürdüremezsiniz. Sosyal anlamda yetenekli olmalısınız. İletişim kurmaya açık, öğrencilerinizde merak uyandırmaya yatkın olmalısınız. Bir takım liderlik vasıflarını kişiliğinizde barındırmalısınız. Böylece sınıfınızdakiler başarının ekip işi olduğunu kavrayabilmeli. Eğiteceğiniz kişilerin saygısını

kazanmanız ne kadar gerekliyse onları her şeyleriyle “insan” olarak kazanmanız da önemli. Pek çoğunun ebeveyn figürü olacaksınız, onlar için hayran olunacak iyi insan olmalısınız. Bütün öğrencilerinizin duygusal, biliçsel ve davranışsal farklılıkları olduğunu göz önünde bulundurup yeri geldiğinde yol göstericiliğinizi bireye indirgeyebilmelisiniz. Bilgiyi içselleştirmeleri doğrultusunda anlamalarını sağlamalı, ezber yalnızca günü kurtarmak için olduğundan bundan kaçınmalısınız. Bilgilerin birbiri ile ilişkisini önce kendiniz kavramalı, sonrasında öğrenci için bilgiyi anlamlı hâle getirmelisiniz. Kendi içinde dâhi olsa kıyas yapmamalı, herkesin özel olduğunu bilecek kadar akıllı olmalısınız. Eğittiklerinizin hiç bir durumunu küçük görmemeli; bilgi, sanat ve etiğin hep detaylarda gizlendiğini bilmelisiniz. Öğrencilerin bütüncül bakmalarını sağlamalı, kendilerine “tembel, zeki, çalışkan, aptal” gibisinden damga vurmalarına engel olmalısınız. Eğitimin sonunda sadece başarı ve başarısızlık olmadığını onlara anlatmalı, öğrenen insanın hep

kazandığını öğretmelisiniz. Tüm bu koşuşturmaca belki de kaybedilecek bir yarışmış gibi değil, öğrenme fırsatı ile dolu bir festivalmiş gibi hareket etmelisiniz. En önemlisi hâlâ öğrenebilir kalmalısınız. Küçüğü de dinlemeyi bilmeli, her yaşta ve durumdaki insana "insan" olduğu için saygı duymalısınız.

Şimdi öğretmenliği bir başkasına sorsanız

"Okuluna git gel. Yazın havadan maaşını al. Oturduğun yerden anlat dersini, istersen anlatma; paran ayın on beşinde yatıyor. Mis!"

Değil kardeşim, değil. En azından olmamalı! Ki her insan bazen öğretmen bazen öğrencidir. Hepimize gereken farkındalık. Ne olduğumuzu, neden olduğumuzu anlamak ve ilerlermek.

Neyse ne. Diyeceğim o ki; bir hırsız olarak çoğu konuya hakim, bir çok göreve yetkinim.

"ffffffelsefehh.."

Ah, kim dedi onu? Biri felsefe dedi sanki. Aynen öyle, felsefeye bile hâkimim. Sizce evrensel ahlak yasaları olmalı mı? Herkes kendinin Tanrı'sı olsa ne biçim yer olur dünya? Zaten kısmen de olsa

öyle değil mi? Konuyu şu yüzden açtım, yasalara bile hâkimim!! (Kelime şakası, yasa ve hâkim) Ahh, sizlere felsefî bir öykü anlatayım.

“Antik zamanlarda kıvırcık sakallı adamın biri nefes aldığın farkına varmış. Hani yürüdüğünü düşününce “Nasıl yapıyorum lan ben bunu, bir ayak öne. Ötekini ne yapacağım şimdi! Bu çok karışık.” Diyerekten bir anlığına yürümeyi unutur, sendeleriz. Kıvırcık Sakal da nasıl soluduğunu unutup nefesini tutmuş. Ta ki hapşırana dek!

“psykhe!”

“Çok yaşa!”

Bir kaç kez tekrarlanınca Kıvırcık Sakal ’in eşi Pitia endişelenmiş. Pıtı pıtı yürüyüp gelmiş ve beyini azarlamış.

“Aman Aristo! Nefes alıp vermeyi bırakmayasın. Tanrılar korusun, içinden çıkıp gidiverir.”

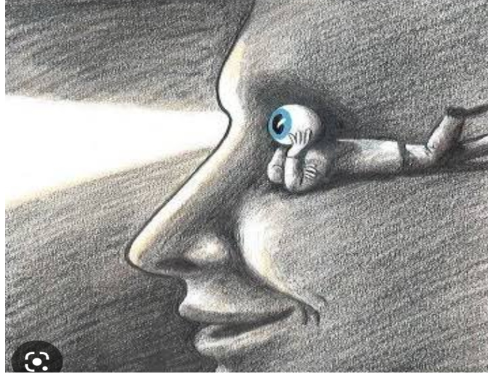
“Ne çıkıp gidiverir?”

“Sana can veren şey işte..”

“spritus!”

“Çok yaşa!” “

Ah Aristo, adamım! Alemsin doğrusu.

Ruh kavramının kökeni Yunanca "pyskhe" kelimesinden gelmekte. Anlamı soluma olan bu hapşırık yansıması kelime, ilk çağ Yunan felsefesinde yaşamın temel ilkesi olarak görülen "ruh" , bilincin merkezi olarak ise "zihin" anlamında kullanılmış.

Latince'de ruh demek olan, solumak mastarından türetilen "spiritus" kelimesini terim olarak ilk kez kullanan Aristoteles'ten başkası değil. Tahmin de edebileceğiniz üzere bu kavramın; can, yaşama gücü, canlılık ilkesi gibi anlamlarda da kullanıldığı olmuş.

Anlattığım hapşırık hikayesinin barındırdığı bilgi yığını tam olarak da bu kadar.

Gün-21

Ruh ve Madde

Milletin fikirleri, hatıraları ve inançları zihnimde tutunacak sağlam bir dal bulmuş. Öyle ki artık hür akıllı bile sayılmam. Karaktersizliği karakterimde taşıdığımı söylerseniz de hiç gücenmem.

“Her ruh biraz sapkındır. İlahi alemde son derece mutlu bir hayat süren ruhun bedenle ilişki kurması, ruhun maddeye karşı beslediği tutkusunu tatmin şeklinde yorumlanabilir. Belki de ruh, maddi nesneleri daha yakından tanımak amacıyla şehvet gücünün etkisiyle yeryüzüne düşüp bedene konuk olmuştur. Ne var ki bu sınırlı ve sonlu beden zindanında konuk olmak onu tatmin etmemiş ve bu yüzden bir an önce ilahi aleme dönme arzusuyla bedenden kurtulmak istemiştir.

Tanrının bir parçasını teşkil ettiğinden ve onun yanına dönmek istediğinden; ruh Tanrılıktır, iradedir.

Yeryüzünde bedene hapsolan ruh, kendini bedenden soyutlayıp akla uyduğu sürece ruhunu düzenli tutabilir. Bedenin hazlarına yenik düşen, maddeye maddenin yaratıcısından daha çok değer veren ruhlar çeşitli hastalıklara yakalanır. Hasta ruhlu bedenler öteki bilinç sahibi yaratıkların da düzenini bozmaya, huzurunu kaçırmaya yeminli gibi hareket eder.

Ruh için en büyük ceza; bildiklerinin ve deneyimlerinin elinden alınması, tattığı sevgi hissini yanlış yönlendirdiğini bitiş zannedilen bir dönüm noktasında farkına varmasıdır. Her bir hatayı telafi için geç olmuştur, ruh bedenden ayrılmıştır."

Saltık Efendi'nin hatası her neyse ona gerekenler belli. Tanrı'ya duyulabilir olan en derin sevgi, maddiyattan arınma, uyum veya teslimiyet. Ruhunun çarptırıldığı ceza sonsuzca yaşanan bir cehennem hayatından farklı değil. Bunu biliyorum, çünkü ruhlar öylece ortadan kaybolamazlar. Tanrı onları ebedi olmaları için var etmiştir.

Gün -22

İnziva Odası

Bazen anlamlandırma çabası insanı yorgun düşürüyor. Bir ağabey var hani. Siyah beyaz ekrandan insanı güldüren. Tüm dünyaya hitap edebilmek için İngilizce yerine beden dilini kullanan Chaplin ağabey. İşte Chaplin ağabey, mana aramanın yersiz olduğunu, yaşamanın tutku meselesi olduğunu dillendirmiş.

Yine de tutku ile bağlı olduğumuz şeyin yaşam olmadığını belirtmek isterim. Ve bizim anlamlandırmaya çalışmamızın gereksiz olduğunu, zaten anlamlı olduğunu söylemeden edemeyeceğim.

Düşündüm de geçen gün karaktersiz olduğumu dillendirerek hata ettim. Hırsızların üstadı Lüpen'in dediği gibi " Neden belli bir takım karakterde olayım ki? Neden hep aynı sıkıcı insan olma riskini alayım?" Doğrusunu yapıyorum ben. Hem doğruyu hem yanlışı deneyimleyerek doğru

bir iş yapıyorum.

Sahi.. Lüpen demişken aklıma geldi. Hiç hayranlık duyduğunuz, ulaşılmaz konumdaki bir figür ile sohbet etme imkanınız oldu mu? Bedenden ve maddi olan her şeyin biraz uzağında, zihnin içinde bu pek mümkün.

Önemli kararlar vereceğimde, kötü hissettiğimde, kafam karışıkken ziyaret ettiğim bir yer (?) var. Sadece bu gibi olumsuz olgular için de değil, bazen pembe porselen çay bardakları için ziyaret ettiğim bir yer. İçindeki saçma İngiliz

özentiliğini yatıştırmak, tadından hoşlanmadığımı belli etmeden sütlü çay yudumlamak için. Holmes

ile tüttürmek, rahatça yaşamaya dönmek için. Ben buraya "İnziva Odası" diyorum işte. Virginia Woolf'un değerli eserinde ki gibi. Her insanın kendine ait bir odası olmalı. Hmm, insan demiyordu orijinalde değil mi? "Kadın" diyordu Virginia. Ona ulaşabilir kadar mükemmel olsaydım Virginia'ya romantik hisler besledim. O ise beni gülünç bir adam olarak görüp "Kendinden başka kimse olmaya gerek yok." derdi.

Korunmaya ihtiyacı olmayan, özgür zihinler tarif edemeyeceğim kadar çekici geliyor. Kendi var oluşunu sonuna kadar sergileyen; yazan, düşünen, okuyan bir kadın. Eminim pek çoğunun tercihi olmaz. Çünkü seçenek olmaz böyleleri, seçici olur.

Zihninin özgürlüğünü ilan eden, bu özgürlüğe vurulabilecek bir kilidin olmadığını söyleyen biri. "Bir kadın olarak, bütün dünya benim ülkem" diyebilecek kadar da cesur. Tanıdığım en iyi feminist. İstisnalara saygı duyacak kadar kadar modern, hayran olunası bir feminist. Nereden geldim ben buraya? Heh, kadın diyordu Virginia. Yaygın düşüncenin aksine feminizm kadının

erkekten üstün olduğunu savunmaz. İki cinsin de eşit olduğunu, siyasal ve toplumsal haklarımızın eşit olmasının gerekliliğini savunur. Hakların iki cinse de eşit olarak verilmesi zaten de gerekli bir durum. Peki kadın ve erkek eşit mi? Matematiktekk (≡) denklik işaretini bu iki cinsin arasına koyabilirim. Kadın ve erkek insandır. Denktir. Ahah, eskiden feminizme kadınların güçsüz olduklarını itiraf edememe akımı diyen birini tanırdım. Aynada yaşayan, eskide kalan bir adam. Neyse. Diyeceğim o ki bu ikisi denk olduğuna göre “Her insanın kendine ait bir odası olmalıdır.”

Gün-23

Zihin Sarayı

“Ruhlar yaratıcısının kararı üzerine muamele görmeli.”

Kimdi bunu söyleyen? Siz bilemezsiniz. Başkası bilemez. İnziva odamın duvarlarına çarpıp duran, benim için olan bir söz bu. Kafayı kaldırdığımda Tolstoy’u görüyorum. Garip sakalının üzerinde durgun, ifadesiz suratı. Bir büyücü gibi bakıyor, azıcık deli. Asıl deli bakam şu uzun, kızıl, deri koltuğa kurulmuş olan adam. Freud. Onun tavırları “Adam aldırma da geç git. Fazla düşünme,

çal yeter.” Dememe yol açıyor. Ruh hakkında çok düşününce ruh hastası olur mu ki insan? Günlük yaşamdaki karşılığıyla kullandım. Öyle düşüncelerden çıkamazsa delirir mi insan?

Polisiye türüne olan aşırı merakımdan dolayı burada bulunan büyük dedektif Poriot’un yaratıcısı Agatha boncuk gözlerindeki alımlı bakış ile beni süzüyor. Şeftali pembesi elbisesinin dökümü, zamanı merak ediyor gibi yapıp zinciri kol saatine bakmaya yeltenişi... Onca cinayet romanını kaleme almış biri olarak ruh hakkında elbet ki bilinçlidir. “İnsan yaşamı kutsaldır, insanın en kutsalıdır.”

Platon eklemede bulunuyor,

“Ruh Tanrı’dandır. Tanrı’dır. İnsan ruhu, parçası olduğu bütünün özelliklerini taşır. Ezeli ve ebedidir.”

Böyle deyişi zihnimi bulandırıyor. Neye inanacağımı şaşıp “parçası olduğum bütün buna ne der?” diye düşünmeye çalışıyorum. Ben bütünden biriysem, benim düşüncem de mühim. Bu zihin bulantısı ile düşünüş döngüsü yolculuk

esnasında paketi açılan susamlı krakere benziyor. Bulantın durulsun diye kraker yemek istersin ve yaşam sana susamlarla kaplı aptal krakerler ikram eder . Susamın kokusu işleri kızıştıracaktır. Ve döngünün tek çaresi yolculuğa verilen olası bir moladır.

Zihnin yorgunluğu ruh için zararlı ve tehlikelidir. Bedeni öteleyip bilincini düzenlemek isteyen ruh çaresizce bedene tutsak kalır. Bedenine değil evet, bedene. Zira her ikisi de birbirine karşı aitlik hissetse de beden asla ruha ait değildir.

“Ruhun sahip olduğu ancak bilinçtir.” Ürkütücü bulup uzağında kalmayı tercih ettiğim Freud’un sesi olmalı bu. İnziva odasında düşünceler yarım kalmaz. Onları tamamlayıp dillendirecek birine her zaman sahibim. Zeki insanlardansanız benim sahip olduğum, sizlerle paylaştığım bütün bu şeylerin bilincine dayandığını anlamışsınızdır.

Keskin ve sanki aromalı bir duman kokusu... Konuşmak üzere olan Holmes’ün ince dudaklarının arasındakinin pipo veya puro olduğunu söyleyeceğim. Benim zihnimde bu ikisi

Ağustos ve Aralık ayları kadar benzer. Her ikisinin harfleri, söyleniş tarzı ve kullanım alanı benzer. Bundandır o şeye “piro” diyeceğim.

“Ölçüsüz zeka sahip olunabilir en büyük hazinedir.”

Holmes bunu söylerken pirosunun dumanı sanki şekle girip eşlik ediyor. Havaya yazı yazmak işte. Bu geçici. Kalıcı olan “ölçüsüz zeka”

Cümleyi tek yönlü yorumlamak yeterli olmayacaktır. Çünkü gerçekten zeki olan biri sesini kısa ve anlamsız bir söze yormaz. Zeki insanın her kelimesi aklınızın alamayacağı kadar kıymetlidir. Her birini anlamlandırmak ise sizin zeka sahibi bilincinde kalan bir durum. Kendinizi akıllı olarak nitelendiriyorsanız aklınızı anlamaya

yönlendirmelisiniz. Holmes'ün kastı yalnızca ortalama üstü anlama kabiliyetine sahip aktif bir beyin değil. Karşı çıkacaklar olsa bile söylüyorum, zeka ölçülemez. IQ denilen kavram yalnızca analitik zekayı temsil eder. Yapılan testler kişinin ana dili dışında yabancı bir dilde uygulandığında veya ortam değişikliğinde farklı sonuçlar verir. Zeka da kişilik benzeri bir kavram. Değişken, sınırsız, kamufle yeteneğine sahip.

İnziva Odasının her bir üyesine sorular sormak istiyorum. Nietzsche'nin küçümseyici bakışı beni bundan alıkoyuyor. Pos bıyıkları oynuyor ki bu dudağını büzdüğünü yahut burun kıvırdığını ifade ediyor. Adam bıyıktan oluştuğu için mimikleri anlamak zor. Çoğu kişinin nazarında tuhaf adamdır Nietzsche. Bence kara toprağına mücevherlerle süslenmiş altın kaplamalı, bedenin iskeletinden daha uzun ömürlü birkaç kemik gömen tatlı bir köpekçik. O değerli kemikler düzenlenip ebedi bir düşüncenin iskeletini oluşturacak. Köpekcik dediğime bakmayın, büyük adamdır Nietzsche. Kendi asrındakiler için değil

gelmiş, gelecek her şeye yazmış; belki anlaşılmak umuduyla ölümsüzleşmiş. Doğru veya yanlış düşünmüş demeyeceğim. Her zaman tek bir doğru ve o doğru hakkında düşünecek ölümlüler vardır. Bahsi geçen doğrunun, yanlışın zıttı olduğunu düşünebilirsiniz. Yaşama gözlerini yumanların o doğruya uyanacağını... ya da kast ettiğimin matematiksel bir doğru olduğunu, her kısıtlı insan yaşamının da doğru parçasına benzer olduğunu düşünürsünüz. Doğru: zaman çizgidir. Bizlerde düş-ünce üzerine var olan parçalar. Açıklama yapmamış olsam öylece geçip gideceğiniz bir cümle değil olsun lütfen! Düşünün. Düş-ünce insan bilinci ve ruhu için en önemli tek şeydir. Düş-ünceler doğru veya yanlış değildir. Dualite şimdiye kadar duyduğum en zırva, en illet şey! İyi ve kötü mü? Hahaah! Değil kardeşim, değil. Olaylar, insanlar, düşünceler, dindaşlar tek bir kümeye dahil edilemez. Genelleme yapmak yargının ileri seviyesi, daha mide bulandırıcı olandır.

Hepimize gereken saygı! Önceleri farkındalık

demiştim lüzumlu olana hani.. Saygı ve farkındalık yumurta ve tavuk gibidir. Saygıya sahip olan insan doğru koşulda saygısının farkındalık doğurduğuna (yumurtladığına?) şahit olur. Farkındalığı elde eden insan ve onu doğru muhafaza ederse farkındalık gelişecek ve saygının farkındalığına erecektir.

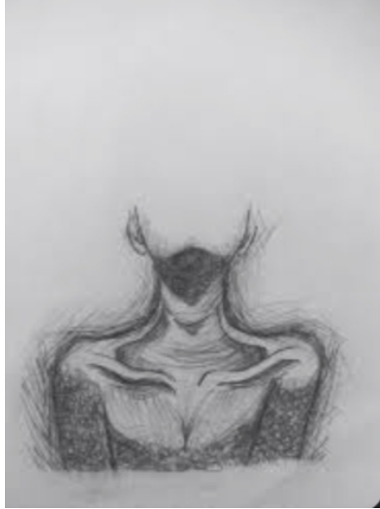
Kısacası Nietzsche burada kendi içimde dinlenmemden hoşnut değil. Ya da belki de antik çağ düşünürleri gibilerine özenip bilgiyi ve düşünceyi somutlaştırmam onu rahatsız ediyordur. Materyal eksikliği filan değil faaliyet sebebim. Yalnızca hoşuma gidiyor. Hem bilinen bir hafıza tekniği var hani. Asla unutmamak için geliştirdiğin zihin sarayına bilgiyi yerleştirmek. Heh, benimki de onun kırmızısı.

Gün -24

Kadın

Her bir şeyi özgünlükle, yeni bir durummuş gibi anlattığıma bakmayın. İnziva odası bile benim literatürüm için çalıntı! Tabii, dekorasyonda ve oda sakinlerinde ufak değişimler yaptım. İşim bu!

Zaman ve mekanın belirsizliğinde bir kadın yaşarmış. Eril dünyanın güçlü kişisi, baskın dişisiymiş. Dünyadan ziyade zihninin içini memleketi bilirmiş. Sevgi doluymuş, öylesine dolarmış ki ne kadar ağlarsa ağlasın içi dolu kalırmış. Sevgisi misk kokulu, dikenli bir sarmaşıkmış. Deli gibi değil, gayet aklı başında severmiş. Çok gülermiş, çirkin

bir gülümsemeye sahipmiş. Bunu komik bulup daha da çok gülermiş. Kalkınca gülermiş, düşünce gülermiş. “Dokunmayın bana gülün geçin, düşersem bile; merhamet yok temmuz ortasında üşürsen bile..” Üzerinde gezinen bakışlarda tiksinti sezermiş. Acayip bir kadına ne biçim bakılırsa, kendine bakışı da o biçimmiş. Mesela bazen yüzünden, gözünden nefret eder; hatta alçakça bir ifadesi olduğundan şüphelenirmiş. Durmadan ayna karşısında prova yapar, serbest bir tavır takınmayı denermiş. Cep aynasıyla bakışır, asil göründüğünü teyit edermiş. “Varsın güzellik uzağımda olsun. Fakat asil, manalı ve marjinal türden zeki görüneyim.” Dermiş. İçten içe asla öyle olmadığını bilir, zerresine kadar acısını hissedermiş. İçindeki sevgi pınarın ardında nefret gizliymiş. Her türden şeye sevgi duyduğundan, nefret etmeye bile değer verirmiş. Çevresindeki her insana duyduğu takıntılı sevginin yanı sıra her birinden tiksinir, onları küçümsermiş. Aynı anda tüm toplumdan korkar gibiymiş. İşin aslı korktuğu, toplumun bir parçası olamamak imiş. Gülünç

görünmekten fazlasıyla çekinmesine rağmen bundan haz da alırmış. Gerçekten de şaşılacak türden bir ruh çeşitliliği! Arkadaşlarıyla dostluğu uzun sürmez, araya soğukluk girmesi kaçınılmaz bir çabuklukla gerçekleşirmiş. Evde olduğu vakitleri okumalar yaparak savuştururmuş. Böylece içinde kabaran duyguları, kötülük yumrularını bastırmayı denermiş. Okumaktan başka işi, dertleşecek kimsesi, gidecek tek yeri dâhi yokmuş. Aidiyeti ancak zihnine bağlıymış. Çevresindekileri saygıya layık ve fikirsel anlamda çekici bulmazmış. Korkağın biriymiş işte. Zekası yalanlarından başka işe yaramayan, dürüst olamayacak kadar korkak biriymiş. Diğer insanlarla bağ kuramayacak, aklını ve sağlığını onların içinde muhafaza edemeyeceğini düşünen bir korkakmış. Uzun bir süre, yani en azından hayatının ilk yarısı boyunca kendi zihninin içindekilere değer verip durmuş. Kurguladığı karakterler ile kurgusal dostluklar kurmuş ve yapmacıktan bir huzurla yaşamış. Aslında bakarsanız bu özgün kadının son halinden

haberdar değilim. İlgimi çekeni aldım ve gerisiyle ilgilenmedim. Fakat tahmin edecek olursam fazlasıyla zorluk çektiğini söyleyebilirim. Fiziksel alemdeki insancıkları kendi kontrol edemediğini farkına vardığında hissettiği dehşetli endişeyi hayal dahi edemiyorum. Ya da Tanrı'ya uyandığında, asıl kontrolcünün kendi olmadığını fark edişini...

Fraus latet in generalibus

Genellemeden hata doğar.

Gün-25

Bilinmezlik

Kayıt altına almak istediğim tonla durum oluyor. Fakat benim yapmam gereken asıl görevime odaklanıp bu geçici durumların tam manasıyla gerçekleşmediğini kavramak... Kafa karıştırıcı konuştuğumu biliyorum. Zaten öylesi bir şey için yazıyorum ben! Gidin okumaktan farklı bir eylemde yahut başka birisinin yazısında huzur bulun, huzur bulmak istiyorsanız. Benim amacım başka.. Bunu şu sayfaya gelene dek anlamış olduğunuzu umuyorum.

Şu sıralar yorgunluk akıyor hislerimden. Biraz ara veriyorum. Umarsız bir karanlıkta, devasa bir gölgenin ortasındayım. Bu da demek oluyor ki yakında büyük şeyler olacak. Gölge; nesnenin ve ışığın habercisi! Nasıl da bir dünyada yaşıyoruz, farkına varınca siz de ürpermiyor musunuz? İşin aslı ruh, maddeye ait olmadığını kavradığında ait olduğu yere bir an önce varmak için çırpınıyor.

Ben, Andaç Erendiz, nereye ve kime ait olduğumu bilmiyorum. Aslında var olduğumdan bile emin değilim. Ama düşünüyorum değil mi, öyleyse varımdır..

Politika sizce de çok yalın ama karışık bir şey değil mi? Kelime dağarcığım henüz neyi kast ettiğimi ifade edebilir kadar genişlememiş. O zaman, bundan bahsetmeyeceğim.

Kafanızda düşünceler(im)e saçma bir izlenim bırakmak istemem.

Artık anlatmak istemiyorum. Bilseniz ne değişecek, anlamanız kimi kurtaracak? Bu umutsuz halim yakında değişip yerini görünüşte kibirli bir tavıra bırakacaktır, eminim. Fakat o vakte kadar konuşkan biri olmayacağımı garanti

edebilirim. Size de olur mu hiç; hani tiksinç insanlardan, lanet olası yaşamınızdan kaçmak ve bambaşka biri olmak istersiniz.. Anı ve düşünce hırsızı Andaç, eskiden bunu yapabiliyordu işte. Şimdilerde Efendi'nin verdiği görevle kafayı o kadar bozdu ki, kendini keşfetmeye başladı. Kim olduğunu merak etmeye, neden var olduğunu sorgulamaya başladı. Ha bir de, kendinden üçüncü kişi gibiymiş gibi bahsetmeye...

Gün30

Varlık

Saçma düşünceler ve yorgunluk akan hisler. Buna bir son yahut mola vermek istiyorum. Bugün Efendi’nin yanına gideceğim. O gün geldi, evet.

Eski buluşma yerimize doğru (?) yol almaya başladım. İçimdeki ürkütücü ve kaygılı düşünceler midemi bulandırıyor. Her şeyi daha belirgin hissetmeme yol açıyor. Artık Efendi’nin buyruğu yani benim özgün vazifem lüzumsuz geliyor. Tüm bundan kurtulduktan sonra olacağım kişi, benim bile değiştiremeyeceğim bir kişiliğe sahip olacak.

O yere (?) vardığım zaman duvarlardaki 3 ve 5’in onulmaz hasarını fark ediyorum. Bu rakamları anlamlandırmak için kaybettiğim “zaman”, onların bütünlüğüne hasar getirmiş gibi duruyor. İçeri girerkenki uzun koridorda bir takım heykellere, objelere rastlıyorum. Tanıdığım, meşhur olmayan bir yazarın yazmaya başlayışını anımsıyorum. Çeşitli nesneleri, özneleri, eylemleri

ve kavramları bir kağıt parçasına yazardı. Sonrasında gözlerini yumar ve elini o kağıdın yüzeyinde gezdirirdi. Tüm hikaye böylece oluşurdu. O garip insan, gözlerini açtığı anda yazmaya hazır ve istekli bir hâle gelirdi. Tüm bu süreci hatırlayışım nedense kendime ait bir hikaye oluşturma isteğini getirdi. Tıpkı bu defter gibi olacak, belki çalıntı ve özentilerle dolu. Fakat tüm bu parçaları bir bütün haline getiren ben olacağım. Tamamıyla çalmamış, saygısızca değiştirmemiş olacağım.

“Sen Tanrı mısın? Diye fısıldadı kelebeğe.

Göze hoş gelen desenlerine,

Narin kanatlarına bakakaldı.

Dokunmak istedi Tanrı sandığına,

Belki onu elde etmek ve yanında taşımak geçti içinden.

Dokunduğu anda parlak pullar yayıldı.

Kavrar kavramak kanatları ayrıldı.

Ömrü kısa, maarifeti sınırlı olan

Elbet ki Tanrı olamazdı.

Ait olma tutkusuyla gezindi yeryüzünde.

Yoruldu ve bitkin düştü.

Bedenini toprağa yaydı,

Sırtını kuru kütüğe dayadı.

Gökyüzüne baktı.

Yapamadığını yapan, üstün bir şey gördü.

Adaletle süzülen kartalın çığlığını kutsal belledi.

Sen Tanrı mısın? Diye çığırdı yukarıya.

Sormak tek başına kâfi değil ki!

Aramaya çıktı, anlamaya niyet etti.

Tanrı bu niyeti görüyorsa kulunu kendi varlığıyla ödüllendirmeli.

Kartaldan daha yırtıcı olanları,

Bozdu kartalın yuvasını.

Kurduğu düzen bozulan,

Korunmaya ihtiyaç duyan

Tanrı olamazdı.

Daha yukarıda olanı aradı.

Güneşin ışığı gözlerini aldı.

O mühim ısı, terletti varlığını.

Sen Tanrı mısın diye bağırdı,

Acıyana kadar boğazı.

Bakmaya yeltenen gözleri dayanamadı, ağrıdı.

Yansımaları inceledi, Tanrı bellediğinin aydınlattığını.

Lakin gece oldu devamında,

Karanlığın soğuğunda yalnız kaldı.

Ay'ı gördü, ona sormadı.

Farkındaydı; kaybolan, yerini başkasına bırakan,

Tanrı olamazdı.

~ İhtiyaç duyduğum, eksiksiz Tanrı!

Seni aradım her yerde,

Görmediğim yer kalmadı.

Meğer bir şey değil hatta her şey de değilmişsin sen!

Aslını hayal bile edemem, benim dünyam=senin gölgen.

İçimdesin sen ve dışımda.

Seni nasıl hayal ettiysem, ondan daha görkemlisin.

Aramayı bırakıyorum, ey yaratıcı!

Ben seni yaşayacağım, dilim seni anacak yüce Tanrı!

Maddeye bağlanmayacak, kimseyi sahiplenmeyeceğim.

Parçalar, mensubu olduğu bütüne döndürülür; bileceğim! ~

Böyle teşekkür etti insan Tanrı'ya .

Darısı buna tenezzül etmeyen insancıklara...”

AHAHAH, keyifliymiş hakikaten! Fikrim de sözlerim de Tanrı oluverdi, dinci miyim ben!? Ah ah..

Efendi'nin yanına vardığımda gözleri kapalı, fikirleri ise apaçık ortadaydı. Atmosferdeki yoğun tecrübeyi tüm ruhumla algılıyordum. Ona vazifemin saçmalığından, toparladığım anılardan bahsetmek istiyordum. Ancak benden hızlı davrandı ve konuştu.

“ İnsanların, toplumun içinde;

Tanrının gözünün önünde

Geçirdiğim tutarı belirsiz vakitlerde.

Hissettim, çok hissettim.

Maddeyi değersizleştirip hiç ettim

Pek çok fikri içime attım.

Zaman konuşma zamanıdır.

Tanrı insanın dünyevîyetini başlattığında;

İnsan ademdir, arıdır.

Zikredemez, düşünemez.

Acziyetine karşın tüm dünya ona fedadır.

Şerri ve şeriatı beraber öğrenir.

Kötücülü en derininde his bilir.

Ağlar zira gülmeyi öğrenmemiştir..

Güldüğü zamanların başında

Çok parlaktır dünya.

Renkler canlıdır ve etraftadır iyiler gırla.

İnsanın konak yeridir, iyi olmayana kötü diyen dünya.

Nihayetinde farkındayım, ne saçma damga!

Yaşam ve insaniyet budur oysa.

Öğreniş için hata ve hata.

Bir daha, iki daha, defalarca!

Kötü insan harbiden ortadaysa

Ve insanın başlangıcı yaratılışsa

Yargı tek gücün olmalı.

Haddini aşıp hükmedenlere olmalı, illa gerekse ceza.

Yaşam şüphesiz bir armağan.
Sen, insan diye anılan!
Akıl kullanan, iradeye sahip olan!
Pek lüzumludur,
Her şeyi ve ötesindekini anlamayı arzulanan.
Gülünçtür, ertelemeyi huy edinmen.
Alâkadar edeni aldırışsız geçmen.
Bütünü değil şimdiyi seçmen!
Ve yine gülünçtür ki,
Benim bir aziz gibi görülmem.
En doğruyu söyleyen en yanlışı deneyendir.
İnsanlığın kutsal hatası,
Hukuku ve bilgiyi gizlemesidir.
Gizli kalmaması uygun sözler vardır.
Tecrübe ettiğimi aktarıyor olmam bundandır.
Özveri değil bu, ancak vazifedir.
Tarih boyu başkası da denemiştir.
Kısaca ben vahit ya da cahit değilim.
Yine de konuşuyorum ki,
Bendeki detayı başkası dememiştir.
Çatışma insan içi yahut dışı değil, insan işidir.
İçeride ve dışarıda.

Bilmem nelerin uğrunda.

Çatışma her daim var olacaktır.

Ta ki, her şey sahibine döndürülene kadar!

Şimdilerde çözüp anca anlıyorum.

Belirsiz görüp ancak biliyorum.

Geç mi tüm bu sözler için?

Yaşamak geçti mi bizlerden!

Yuh olsun bana, bir kalbe bile değemezsem.

Kimsesizdi benim ruhum,

Bunu hürriyet zannederdi.

Bir hüviyeti uğruna eriyeceğini nereden bilsemdi!

Ey insan diye anılan!

Bedeni dünyada, hüznü damarlarında dolaşan.

Kendi toprağına kan döken, can alan!

Kendinden kötüyü düşünüp vicdanından arınan!

Modernize tanrının -maddiyatın- seyrinde olan!

Düşünmez misin nereyedir bu gidişat?

Eriyen ruhuma eşlik ediyor insanlık,

Bakıyorum ve duyuyorum: Kuru gürültü, bir avuç hayvanat!

Bilim, bilim dedik.

İlimi bilimden ayrı eyledik.

Belki laik bir bilim,

Ruha layık değildir...

Her şeyi de ben mi biliyorum sanki!

Az soluklan, aynayı gör.

Düzenini sen çeliştir.

Bildiği kadar var olur insan,

Varlığını bilmesi bu yoldandır.

Bilgi hammaddedir, doğurgandır.

Onu işleyen, onunla düşünen.. insan gibi insandır!

Eceline yürüyen geri dönmeyi dilerse eğer.

İlk vazifesi değerlisini gözden geçirmektedir.

Göz ardı edecektir, kim ne diyorsa desin!

Yaşamadan ölünmeyeceğini bilecektir.

Dedim, dedi, demiş deme(me)ktedir

Kurtuluş gereksiz dert etmemektedir.

Hastalık denen ibret-i belaya çare, samimi neşedir.

Samimiyet mühim.

Öyle ki, gerçeği gerçek edendir.

Ben, bedenim, ruhum, düşündüğüm olgum...
Hislerim en gerçeğimdir.
Madem durum böyle,
Niçin korkarsın hislerini sergilemekten göz önünde!
Sen çekindikçe derinleşirler.
Bir bakmışsın kayboluyorsun o hendekte!
Söyle işte be, söylesene.
Erkeksen erkeksin, bu engel değil hissetmene.
Algılardan, yargılardan etkilenme.
Özgün bir tipsen barınman zor, toplum içinde.
Tabii bir algı varsa ortada
Vardır neticesi eninde sonunda .
Nereye gidersen dengi var orda da!
Tanrının çizdiği dünyayı,
O güzelim ruhunla boya .
Ve dans et umursamazca.
Bazen aykırı, bazen deli ol.
Bayramı yaşa günlerce yıllarca!
Asla başaramayacağını söylerse biri sana.
İlk tebrik eden olacaktır, tüm işlerin sonunda.
İnsan, toplum böyle yürür .

Gelişme ve değişme sürekli gibi görünür!

Her zaman anlaşılmazda yaşadık bizler.

Büyüğe derler, yaslanınca.

Küçüğe derler, olgunlaşınca!

Hiç ama hiç bilemeyeceğiz oysa...

Yıldız tozundan gelmiş bir garip dünya!

Eğer istiyorsan gidip yapmalısın.

Ölürken uğrunda yaşadığın nedende huzur bulmalısın.

Canını herkes alır, peki inandığın şeyi kolayca bırakır mısın?

Güçlü bir anı güçlü hisler gerektirir.

Temkinlice konuşanın doğruları güçlü izler sahibidir..

Yaptıkları kadar yapamadıkları da dert olur insana.

Başlayan son bulur, her bir şey geçicidir!

Ruhu kalır insanın.

Donanımsızsa ruh, dımdızlak kalır hem de.

Yapacağın yatırım, ruhuna olsun kardeşim.

Onu eğit, terbiye et, besle.

Korkunç bir acı ile kavrulduğunda

Bir kaya gibi ol.

Dayanıklı ve şekillenmeye hazır.

İzin ver acıya, uyumu yakala.

Ruhun yontulsun, gözün yaşarsın.

Böyle böyle insan olacaksın."

Tüm bunları söyledikten sonra hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Onunla buluşmamın ilk seferindeki gibi değişken görünümlüydü. Havada piyano çalan parmakların bazen tombul ve beyaz bir ele ait olduğunu, bazense kemikli ve lekeli görünümünün tecrübesini temsil edişini görüyordum. Başım dönmeye ve vücudum titremeye başladı. Zihnen bitik düştüğümü fark edebiliyordum. Efendi'nin ,insanlara aktarmam için olsa gerek, söyledikleri ve milyonlarca olanağın içinde benim gibi birini elçi seçmesi ağır bir yüktü. Fiziksel olarak değil belki, yapılması gereken sadece kelimeleri sıralamak... Fakat manevi boyutta can sıkıcıydı. Sıkışmıştım. Çok geçmeden hareket dahi edemediğimi anladım. Zaman mı durmuştu? Ben zamanda değilim ki! Ben durmuştum, ben yorulmuştum. Çünkü benim

bildiğim zaman yorulmayacak kadar kararlıdır. Ölüyor muydum yoksa?

Hayır hayır niçin öleyim ki! Yaşamamın bir sebebi olduğu gibi ölümümün de bir sebebi olmalı. Kaslarım kasılamıyor, bulunduğum durum anlaşılamıyordu. Ve bilincimi yeniden hissettiğimde gördüğüm tüm şeyler beyazdı. 4 kalın kaplamalı duvar etrafımı sarmıştı. Kapıyı göremiyordum, demek ki çıkış benim elimde değildi. Zeminin huzurlu ve konforlu beyazının davetkarlığına yenik düştüm. Bayıldığımı sanmam, uyuyakalmış olabilirim. Uyandığımda kapı oradaydı. O da beyazdı. Bu sefer de kapı kolu yoktu. Kilit deliğinin varlığını fark edişim beni onulmaz bir dehşete düşürdü. Sadece dıştan açılabilen bir odadaydım. Bir hapishane olmalıydı burası!

"Burada güvendesin. Tüm bunları paylaştığın için teşekkür ediyorum." Dedi doktor, kemik çerçeveli mavi gözlüğünü burnunun ucuna düşürerek. Her bir kelimesi kayıt altına alınmıştı

namı diğer Andaç Erendiz'in. Hasta, doktoruna bakarak gülümsedi. Çabucak sakinleşmesi, kim olduğunu sorgulamadığı birine anılarını özetlemesi onun sağlığı hakkında kısa bilgiler veriyor zannediyorum ki. Gerçek ismi, kimliği... Tüm bunlar özel bilgiler. Burası bir hastane, buranın çalışanları muayene ettikleri kimselerin mahremiyetine saygı duyacaklarına yeminli olmalı. Sonrasında beyaz önlüklü tıp adımının gözlerine güçlü bir ışıltı yerleşti. Parladı ve parladı. Gözleri kör, bedeni kor edecek kadar ışıdı doktor. Doktorun ağır çekimde parçalanmasını gözünün önüne önceden getiren namı diğer andaç'ın göz kırpışı ile adamın yok oluşu bir oldu.

Doktor yoktu.

Etrafta artık beyaz değildi tek görülen veya görülemeyen boşluktu.

Oda yoktu.

Eline bakmayı denedi Andaç, var olmadığını böyle anlayacaktı.

O da yoktu.

Nasıl diye düşünecekti.

Ne aslı, ne düşüncesi yoktu.

Tüm bu var olmayanlar zinciri uzayın boşluğunda, yıldız tozlarında yazılıydı.

Onları ben buldum, hemen aldım.

Ben yazdım, hak edene aktardım.

Benim diyeceğim, sahipleneceğim.

Benim diyeceğim, anı hırsızı Andaç Erendiz tam olarak da BENİM!

~SON~

YAZARIN ELEŞTİRİSİ

Olay ve kurgu olarak oldukça yalın, oldukça basit bir kitaptı. Daha çok yazı dizisiydi. Aslında yazdığım şeylere kitap demeyen biriyim. Zira okuduğum onca kitaba görgüsüzlük etmekten çekiniyorum. Yazar hanım da değilim ki ben, ötekiler gibi aklı bir karış havada olan liseliyim. Öyleyse erkek kahramanlar üzerinden dönen, her satırında farklı çeşit tecrübe barındıran bir roman yazma cüretine nasıl eriştim?

Bunu ben de merak ediyorum ve özgüvenimi eleştiriyorum!

Kendimi bildim bileli mevcut koşullardan içten içe şikayet eden, görünüşte keyifli biriyim. Fazla insana tahammül edemem ve derin Duygu bağları kurmaktan kaçınırım. Yazdıklarıma kendi kişiliğimi fazlaca yansıttığını ifade etmeye çalışıyorum. Boş boş kendimi anlatabileceğimi düşünmeyecek kadar tanıştığımızdan eminim. Koşullardan, insanlardan ve kendi kişiliğimden şikayet edip tüm bunlara paralel bir olay örgüsü

yaratmamı eleştiriyorum!

Dil ve anlatımdaki kararsızlığım, alakasız durumlardan bahsedişim, uzatamadığım bir hikayeyi (avcı ve masum) baskı ihtimali var diye olaya dahil edişim, bu kitabı (?) yazacak birikime sahip olmak uğruna yarım senemi tecrübe avlayarak geçiririm, çeşitli nedenlerle bazı kısımları sadeleştirmem gerçek bir eleştiriyi hak ediyor!

-TEŞEKKÜR-

Duygularımdan korkmamın yersiz olduğunu, hastalıkla ve zorbalarla baş etmeyi hatta yaşamın savaş değil uyum işi olduğunu bana öğreten babama teşekkür ederim. Tabii editörlüğümü yaptığından ve dedemin "İncigül'e okul için bilgisayar alırsın." Diyerek verdiği parayla yazdıklarımı bastırdığı için de!

Sanatımı, yazışımı ve aykırı fikirlerimi destekleyen veya saygı duyan anneme çok teşekkür ederim. Hep daha iyi bir insan olmayı denediği için de.

Bir kediye teşekkür etmem çoğuna, doğrusu bir kedi ile yaşamayana garip gelecektir. Fakat yaşamı bir kedi gibi, merak ve hayretle yaşamayı öğreten Ron'a saygı duyuyorum ve teşekkür ediyorum.

Şimdiye kadarki tüm öğretmenlerime (orta okul matematikçisi hariç) derin bir saygı,

muhabbet duyuyorum ve teşekkür ediyorum. Özellikle de; biraz geveze bulsam da dikkatle dinlediğim, yüksek ihtimalle beni dostane anlatılarına konu ediyor olması sebebiyle hâla benimle görüşen orta okul Türkçe öğretmenime daha çok teşekkür ediyorum. Özgüvenimin ve yazışımın en belirgin sebebi bu adamdır. Ayrıca 2022 2023 eğitim senesinde dersime giren Türk dili ve edebiyatı öğretmenime geleceğe dair olan umudumu yeniden alevlendirdiği için çok teşekkür ediyorum. Yaşamımdaki ideal kadın örneği haline gelmiş, düşünce dünyama "acaba ataması olsaydı benden de öğretmen olur muydu yahu?" Sorusunu bomba gibi bırakan harika bir insan.. Saygılar, teşekkürler...

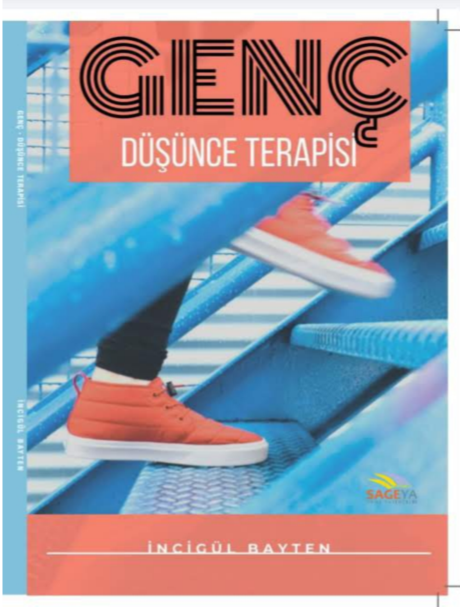
"Çıkar şu kitabı!
Senin keyfini bekliyoruz, acele et.
Boş ver okulu, sen yazar ol.
En sevdiğim yazarsın.
Geleceğin Cengi Aytmotov'usun.
(...)"

Gibi yazmama teşvik edici cümleler için okurlara teşekkür ediyorum. Favori okurum ve dostumun bunları hatta varlığı için ayrı olarak teşekkür ediyor, bu sene gireceği üniversite sınavında başarılar diliyorum.

Olumsuzlukları güçlü irademe engel kabul etmeyip her gün yaşadığım için, kendimi ifade etmekten çekinmeyip yazdığım, resmettiğim için, zararlı ve zehirli düşünceler ile insanları yaşamımdan uzaklaştırdığım için, okumayı ve öğrenmeyi vazife edindiğim için, tüm benliğimle varlığıma teşekkür ediyorum.

Çocuk kitapların giriş bölümlerini okumadan geçerdi. Önsözler umrunda olmazdı. Mmh, çocuğa çocuk dememin nedeni deneyimsiz olması değil mi zaten. Yeterince deneyimi olsaydı öncül bir bilgiye görüşe ihtiyacı olduğunu bilirdi. Deneyimleyecekti.. Kaldırabileceğinden büyüğü ile karşılaşacağında hazır olmalıydı. Ne ile uğraştığını bilmeliydi. Girişi okumalıydı.

Kendinden kaçamazsın. Kimsin ki sen? Kim olduğunu bilmiyorsun ama kendine düşmansın. Neden? Madem öyle düşmanı tanımalı, ona hâkim olmalısın. Ve yine kendini tanımazsan eğer, özünde değişiklik yapamazsın. Madem ki dünyayı değiştirmek istiyorsun, kendinden başlamalısın. Değişim için esinti olmalısın, kelebek gibi çırpınmalısın.

Leyla İnal
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Zengin söz varlığı, etkili anlatımı ile beklentilerimin çok üstünde bir yapıt.

